

De grot van Lourdes : kort verhaal en novene

<https://hdl.handle.net/1874/236691>

653

mm 13658

PER 164-653

PER

164

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

2949 328 9

653

DE GROT
VAN
LOURDES,
KORT VERHAAL
EN
NOVENE,

DOOR
R. J. PIERIK S. J.

Ave Regina pacis!
Tharas. Ep. De praes Deip.

—
MAASTRICHT,
HENRI BOGAERTS.

—
1880.

Per.

Vak 164

DE GROT

LOURDES

NOUVEAU

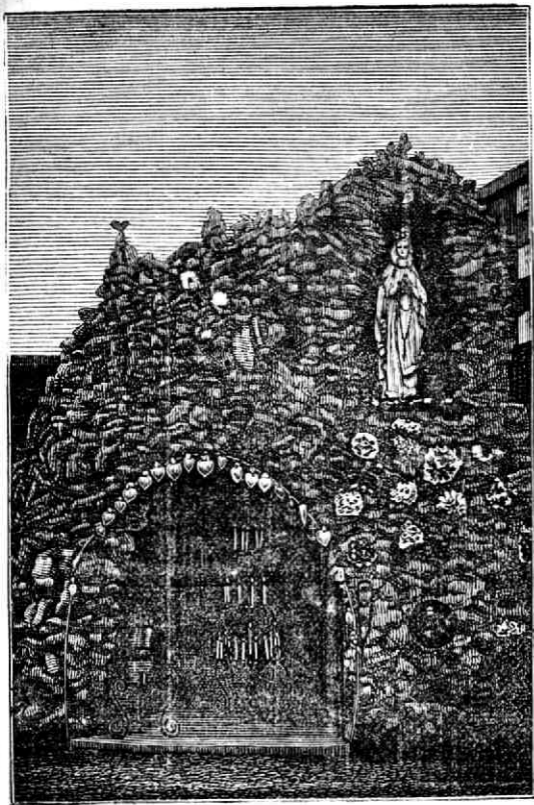
NOUVEAU

J. J. PARRIS

PARIS

PARIS

PARIS

Imprimatur,

F. X. RUTTEN

Dec. Mosatr. ad hoc
deputatus.

Trajecti ad Mosam,
16 Febr. 1880.

DE GROT

Per. 164
653

VAN

LOURDES,

KORT VERHAAL

EN

NOVENE,

DOOR

R. J. PIERIK. S. J.

Ave, Regina pacis!

Tharas. Ep. De praes. Deip.

Liturgische Vereniging

Aankomende RECHT

Volgelingen bibliotheek

MAASTRICHT,
HENRI BOGAERTS.

—
1880.

3927

EERSTE NOVENE.
VAN VOORBEREIDING.

Aan de Vereerders der Onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria.

Om de Novenen, welke wij u aanbieden, goed te doen, hebt gij niets anders noodig, dan een weinig goeden wil en een vast vertrouwen. Het is niet mogelijk, dat het eenvoudig verhaal der Wondervolle Verschijningen van Lourdes u niet treffen zou als gij het aandachtig leest; daarom hebben wij u vooraf dat kort verhaal, naar de beste bronnen, 1) medegedeeld. Ook de overwegingen of nadere verklaringen zijn zoo ingerigt, dat gij die eenvoudig lezen kunt. Wij durven echter van de meesten uwer er wel bij verwachten, dat gij er ook wat ernstiger over nadenkt. Daarom hebben wij die lezingen overwegingen genoemd. Wijl er 18 verschijningen plaats vonden, hebben wij die tot twee Novenen uitgebreid. Niets belet u echter, er slechts ééne van te maken door elken dag twee dagen

1) Wie daaruit meer wenscht te leeren, kan het vinden in : a) *M. Bouix* S. J. Apparitions de N. D. de Lourdes et particularités de la vie de Bernadette et des Pèlerinages. 2e Ed. Paris, Ch. Taranne. b) *H. Laserre*, in zijn bekend werk, (in 't Nederduitsch vertaald door F. Van Wersch S. J.) c) O. L. Vrouw van Lourdes, beknopt verhaal, enz. door M. Van Eupen, R. K. Pr. Bogaerts. d) Apparition à la grotte de Lourdes, par M. l'abbé *Fourcade*, 1862. e) Notice sur la vie de Sœur Marie Bernard (Bernadette de Lourdes) par Mgr. Aug. *Forcade*, Archev. d'Aix, ancien Evêque de Nevers, Aix. A Makaire, 1879. f) *H. Laserre*, Bernadette. Sœur Marie Bernard, Bruxelles. J. Albanel.

zamen te voegen. Meer hebben wij u niet te berigten, tenzij nog den wensch van ons hart, dat gij het goede moogt verwerven wat gij vraagt, en bij uwe gebeden ook den schrijver indachtig zijt, die slechts de eere Gods en van Maria door dit boekje wenscht te bevorderen.

Maastricht, 8 December 1879.

Het jubelfeest der Onbevleete Ontvangenis.

Eerste dag.

B E R N A D E T T E .

I. Den 7 Januarij 1844 werd te Lourdes, (een stadje van Frankrijk in de Opper-Pyreneën, aan Spanje's grenzen) een meisje geboren, dat eenmaal een bevoorregt kind der hoogverheven hemelsche Moeder worden zou. Zij ontving bij het H. doopsel den naam van Maria-Bernarda (in de landtaal Bernadette) en was de oudste van negen kinderen, van welken vijf reeds vroegtijdig ten hemel gingen, vier, twee zoontjens en twee dochters, tot troost hunner ouders overbleven. Die ouders waren arm en volgens de wereld onaanzienlijk. Franciscus Soubirous, de vader, was de pachter van een molen, tegenover de Massabiëllarotsen gelegen; Louisa Casterot, de moeder, ging uit werken bij de boeren, zoo als ook Soubirous zelf, toen zijn zaken achteruit gingen, verplicht werd te doen.

Bernadette was nauwelijks zeven maanden oud, toen hare moeder, door ziekelijkheid en drukke bezigheden genoodzaakt, haar moest uitbesteden bij eene min te Bartrès, in de nabijheid van Lourdes gelegen, waar zij 5 francs per maand voor haar

dochtertje betaalde. Eerst na 14 maanden keerde het meisje in het ouderlijke huis terug en werd daar van toen af door hare moeder, en door hare twee tantes, Maria Bernarda Casterot, hare peet-tante, en Lucia Casterot, beide Congreganisten der H. Maagd, godvruchtig opgevoed. Vooral leerde men haar den *Rozenkrans* bidden; en wildra, wat ouder geworden, bad zij zelve in de familie voor; men heeft opgemerkt, dat zij toen reeds het gebed niet begon, vóór dat allen op hunne plaats waren. In de kerk muntte zij uit door hare zedigheit en godsvrucht.

Bernadette was klein van gestalte en zwak van ligchaamsbouw, zoodat zij op haar veertiende jaar nog maar elf jaren toonde. Zij leed daarbij aan asthma, en daar ze, als de oudste, haar broertjes en zusters bewaken moest, vooral als de moeder op het veld moest arbeiden, was zij straks tot haar veertiende jaar gekomen zonder te kunnen lezen of schrijven, en zonder de eerste H. Communie te hebben gedaan.

In September 1857 verkreeg de familie die haar had opgevoed te Bartrès, waar zij jaarlijks volgens 's lands gewoonte eenige dagen was gaan doorbrengen, dat Bernadette nu voor vier maanden bij haar verbleef. Toen was het, dat zij somtijds de kleine kudde schapen dezer voedster-ouders hoedde, hetgeen reden geeft voor den naam van *herderin*, haar door eenige schrijvers gegeven. Toen was het ook, dat zij, op de eenzame heuvelen, met nog

meer lust haar rozenhoedjes aan de H. Maagd opdroeg, zooals zij dat weldra voor de wondergrot doen zou. De zucht naar de H. Communie werd ook nu verlevendigd, en op zekeren dag, dat zij iemand van Lourdes aantrof, zeide zij: „vraag aan mijne ouders, dat ze mij komen halen, opdat ik mij voorbereide voor de eerste H. Communie.”

II. Beschouwen wij wat nader wie de persoon is, welke door God en Maria wordt uitverkoren, dan merken wij vooreerst op, dat God, gelijk de H. Paulus leert, ook hier wederom „het zwakke der wereld uitkiest om het sterke te beschamen”. Bernadetta is arm, — is ziekelijk, — is niet geleerd, — en heeft nog niet eens op haar veertiende jaar de eerste H. Communie gedaan; en toch wordt zij verkozen, om eens der meest bevoorregte en zoo ook eene der beroemdste vrouwen harer eeuw te worden. Wat denkt God vaak anders als de menschen!

Maar zal dan Bernadetta in niets hebben uitgemunt? Toch wel; en in de eerste plaats door hare *eenvoudigheid*, hare *zedigheid*, hare *godsvrucht*. Met den eenvoudige gaat God gaarne om; de ingetogenheid heeft Maria lief; zonder ware godsvrucht is ons gebed niet aangenaam aan den Hemel.

Op deze *drie deugden* dient gij u dus in de eerste plaats toe te leggen, als gij iets bijzonders van God door de H. Maagd verkrijgen wilt. De *eenvoudigheid* van Bernadetta schittert uit in hare kleeding, in hare handeling, in hare levenswijze. Het is of

hier op nieuw het woord van Jesus geldt: „aan de armen wordt het Evangelie verkondigd.” Hoe staat het met uwe eenvoudigheid ten aanzien van God en de menschen?

Door hare *zedigheid* en *ingetogenheid* trekt Bernadetta aller aandacht en wordt zij zelfs dikwerf als een Engel voorgesteld, die biddend voor Maria ligt neergekniel, en vooral in de kerken aan allen tot voorbeeld strekt. Welk is uw gedrag onder het gebed en in de kerk Gods? In hare woning bidt Bernadetta *godvruchtig*, in de kerk nog *godvruchtiger*, en ook op de bergen in de eenzaamheid, bij de kleine kudde harer verwanten, blijft zij *godvruchtig* haar Rozenkrans bidden. Hoe staat het met uwe godsvrucht, vooral bij het bidden van den Rozenkrans?

Zoo gij werkelijk uw best doet, om in alle eenvoudigheid God te zoeken, door ware zedigheid Maria na te volgen, met innige godsvrucht uwe geestelijke oefeningen te volbrengen, dan kunt gij hopen, ja vast vertrouwen, dat uw gebed zal verhoord worden.

Oefening. Een tientje van den Rozenkrans met alle mogelijke godsvrucht gebeden. De Lit. van O. L. Vr. van Lourdes.

Schietgebed. H. Maria; onbevleete Maagd en Moeder van mijn God en Verlosser, verhoor de smeeingen, die wij in alle eenvoudigheid des harten tot U rigten, en verwerf voor ons in de eerste plaats eene innige godsvrucht, om daardoor die

gunst N. N., welke wij vragen, des te zekerder te verkrijgen. „Koningin des hemels en der aarde!”
(H. Alph. de Lig.) U zij eere! Amen.

Tweede dag.

PLAATS EN TIJD.

De vrome ouders van Bernadette voldeden weldra aan haar verlangen. Tegen het einde van Januarij 1858 kwam zij van Bartrès naar Lourdes terug, om zich voor de eerste H. Communie voor te bereiden. Hare ouders woonden toen in de stad, waar zij in de straat der Kleinegrachten een arm huis hadden gehuurd. Hoe armoedig het daar uitzag, mag mede daaruit blijken, dat Louisa Soubirous voor hare ziekelijke dochter niet meer doen kon, dan haar een paar kousen bezorgen, terwijl Maria, hare zuster, die drie jaren jonger was, met bloote voeten in de klompen ging. Den 11^{den} *Februarij*, 1858, die zoo heugelijk in alle geschiedboeken worden zou, en die toen de Donderdag vóór de Vasten was, ontbrak zelfs het noodige hout om het schraal middagmaal te bereiden. Dit zelf werd in de hand der Voorzienigheid het aanleidend middel om hare inzigten uit te voeren.

„Ga wat hout sprokkelen, zeide de moeder tot Maria, hare tweede dochter, — ginds bij de *Gave* of op de gemeentegronden.” Aanstonds bood Bernadette zich aan, om ook mede te gaan; doch alleen

toen nog een ander meisje, Joanna Abadie, binnen kwam, en allen zamen aanhielden, liet zich de moeder overhalen, na nogthans aan Bernadette te hebben aanbevolen haar *capulet* (te gelijk eene soort van kapsel en kleine mante!) te nemen, om zich meer tegen de koude te beschutten.

De drie kinderen verlieten nu de stad, gingen over de brug naar den linkeroever der Gave, en sprokelden daar de dunne twijgjes hout, die zij maar vinden konden. De tengere Bernadette scheen minder gelukkig dan de anderen. Zij vond ten minste nog weinig, en wie haar daar gezien had met haar versleten en gelapt jakje, haar teeder gezigt in het witte *capulet*, dat over de schouders afhing, en hare voeten in ruwe klompen, zou ligt medelijden gehad hebben met dat arme kind, dat door God noch door menschen bevoorregt scheen.

Intusschen waren de kleine sprokkelaarsters ter plaatse aangekomen, waar de molenbeek zich weer met de Gave vereenigt. Vlak achter die beek verheffen zich hooge rotsen, waarin eene vrij breede, niet diepe grot is, in de volkstaal *Grot van Massabiella*, dat is: der *oude rots* genoemd. Boven die holte is eene nis, zoo groot als een hoog venster, langs welke een wilde rozelaar slingert, die in de rotsklove geworteld is. Dit was de plaats door den Heer verkozen.

Dewijl de beek dezen dag, wegens herstellingen aan den molen, bijna zonder water was en aan den overkant onder de rotsen veel dood hout te sprok-

kelen lag, waren Maria en Joanna terstond gereed, om de klompen uit te trekken en blootsvoets door de beek te gaan.

„Het water is koud,” — zeiden zij, aan den overkant aangekomen, wat voor den 11 Februarij niet bevreemdt. „Werpt een paar steenen in de beek,” — antwoordde Bernadette, — dan kan ik droogvoets overkomen.”

— „Doe, gelijk wij, riep Joanna, trek de kousen uit,” — en zij ging met Maria in de grot om haar houtbundel te maken.

Bernadette zet zich neder, tegen een rotsblok dat daar ligt, om haar kousen uit te trekken. Het was bij twaalf; het oogenblik, waarop de Angelus uit al de torens der Pyrenesche dorpen geluid en de verheven Koningin des hemels door millioenen begroet werd. Het oogenblik door haar uitgekozen was nu gekomen.

II. Nopens de *plaats* heeft men opgemerkt, dat de H. Maagd, als uit voorliefde, op verschillende plaatsen verschenen is. Te Salette was het boven op een hoogen *berg*; te Pontmain, in de *lucht*; te Lourdes in eene *grot*, die van nu af een heiligdom worden zal.

Den *tijd* aangaande zien wij, dat het midden in den winter is, en omstreeks de ure waarop de *Angelus* geluid wordt midden op den dag. Later zal overigens de H. Maagd doorgaans in den morgen bij zonneopgang, doch ook 's avonds, of op andere uren verschijnen. Nog heeft men de *opmerking* ge-

maakt, dat het van den 11^{den} Februarij tot den 4^{den} Maart gewoonlijk schoon en helder weder was, terwijl het juist den 5^{den} Maart, na den laatsten der 14 dagen, begon te sneeuwen en de toegang tot de Massabiëlla-rots min of meer belet was. Dat *Frankrijk* werd uitverkozen, kan herinneren, hoe aldaar de H Maagd trouw vereerd wordt, en thans ook juist dit land aan hare voorbede behoefte heeft.

Gij kunt uit dit alles leeren, dat God alles ten beste weet te schikken. Dat hij overigens noch aan tijd noch aan plaats gebonden is, is u bekend. Heeft Hij echter eenmaal, gelijk hier door Maria, eene grot uitverkoren, om er zijne gunsten te bewijzen, dan kunt gij er uit begrijpen, waarom thans, op zoovele plaatsen, kunstmatige grotten gebouwd worden, om zich de bevoorregte plaats des te levendiger voor den geest te brengen. Dat derhalve eene afbeelding der Grot, welke dan ook, uwe *godsvrucht* en uw *vertrouwen* opwekke. Zonder vertrouwen toch kunt gij niets verkrijgen.

Zeg dan ook niet met zoovelen : wij kunnen overal bidden. Dat is waarheid; gij moogt er zelfs bijvoegen : dat gij overal, ja altijd moet bidden. Maar er zijn toch oogenblikken en vooral plaatsen waarop God ons liever schijnt te verhooren, mede daarom, wijl wij aldaar ons vertrouwen en onze godsvrucht voelen opgewekt.

Onderzoek u ook aangaande uw bidden van den *Engel des Heeren*, en of gij 's morgens bij tijds uwe kleine overweging verrigt, om den dag met God aan te vangen.

Oefening : een akt van een vast en levendig vertrouwen. De Litanie van O. L. Vrouw van Lourdes.

Schietgebed. Wees gegroet, o Onbevleete! en verhoor uwe kinderen, aan welken gij in Lourdes' grot op nieuw uwe goedheid hebt willen bekend maken. — *Wees gegroet, o onbevleete paleis van God!*
H. Germanus. In præ. Deip.

Derde dag.

DE EERSTE VERSCHIJNING.

Terwijl Bernadette begint haar eerste kous uit te trekken hoort zij plotseling een bovennatuurlijk gedruisch. Het is of een hevige rukwind in de vallei van Lourdes losbarst. Zij ziet op, doch bespeurt niets; geen blaadje beweegt zich aan de populieren, die op de oevers der Gave staan. Het kind wil op nieuw beginnen haar kousen uit te trekken; maar op nieuw ook verheft zich het geheimzinnig gedruisch, als het gedruisch des Pinksterdags. Bernadette schrikt op, ziet voor zich uit naar de Grot, die tegen haar overligt, en bij het gezigt van een schitterend licht, dat ze daar ontwaart, en van eene daarin staande Vrouw van eene hemelsche schoonheid, die haar aanziet, valt zij plotseling op de knieën, grijpt haar Rozenkrans en wil bidden.

„Ik beproefde, zoo verhaalde zij later zelve, het kruis aan mijn voorhoofd te brengen, om er mede het H. Kruisteeken te maken; maar mijne hand viel als verlamd terug. Ik beproefde het op nieuw, maar te vergeefs. De Maagd (Bernadette gebruikt dit woord, wyl ze later wist, wat haar toen nog niet bekend was) de H. Maagd, als om

mij aan te moedigen , nam het Crucifix van den Rozenkrans , dien zij zelve in de handen hield , en maakte het kruisteeken. Terstond schep ik moed : ik sla mijn kruis en bid mijn Rozenkrans. Zoodra ik mijn gebed geëindigd had , verdween de Verschijning." (1)

Noch de schoonheid van Maria , noch de lichtglans waarin zij verscheen , zijn met woorden te beschrijven. Alles daarin , naar Bernadette's latere beschrijving , was heilig , verrukkelijk en hemelsch. De kleederen waren wit , als ongerepte sneeuw. Het slepende opperkleed , met de zuiverste plooiën nederhangend , bedekte de voeten niet , die op de rots in de nis boven de grot steunden en zachtjes den tak van den wilden rozelaar drukten. De voeten waren ongeschoeid en prijkten beiden met eene geheimzinnige , goudkleurige roze. Een hemelsblauwe gordel daalde met twee lange banden tot bijna op de voeten neder. Een witte sluijer die breed over de schouderen en bovenarmen hing , was om het hoofd vastgehecht , en golfde rugwaarts tot op den grond. Een blanke rozenkrans aan een gulden snoer rustte in de gevouwen handen. De kralen , als blanke paarlen , gleden langzaam tusschen de maagdelijke vingers , maar de lippen van de Koningin der Maagden bewogen zich niet. Dikwijls

(1) Apparition à la Grotte de Lourdes , Notice rédigée par M. l'abbé Fourcade , approuvée par Mgr. l'évêque de Tarbes (1862). Bouix. p. 11.

groette zij haar bevoorregt kind met de open armen of met het hoofd ; doorgaans hield zij het oog op Bernadetta's oogen gevestigd. (Later, verhief zij die somtijds ten hemel, of liet die rusten op de toegestroomde geloovigen, wier aanwezigheid haar verblijdde.)

II. Ziedaar in 't kort eene flauwe schets van hetgeen de bevoorregte Bernadette zien mogt. Hoeveel kunt gij er uit leeren !

Bernadette heeft haren Rozenkrans altijd bij zich ; volgt gij dit na ? Het is een eerste middel om door Maria tot zegen geroepen te worden.

Bernadette denkt het eerst en terstond aan het gebed. Welk een voorbeeld voor velen, misschien ook voor u bij plotselinge voorvallen. Bernadetta knielt ootmoedig neder, ook midden in het veld, terwijl haar gezellinnen blijven sprokkelen ; en zij zoekt in het Kruis en het H. Kruisteecken hare hulp bij de ongewone verschijning. Waar zoudt gij die beter zoeken ?

De H. Maagd, (thans echter door Bernadetta nog niet herkend) draagt ook haren Rozenkrans. Zijn blanke paarlen kunnen u de reinheid harer gebeden, de gouden snoer de kostbaarheid harer smee-kingen te binnen brengen. Doch hoe eer moet gij niet bemoedigd worden door hare beminnelijke innemendheit en moederlijke goedheid. Zij zelve heeft wel meer heiligen tot het Rozenkransgebed aangespoord ; doch hier geeft zij als 't ware het voorbeeld. Zij maakt eerst het H. kruisteecken ter

eere van haar goddelijken Zoon en leert u zoo , het altoos met aandacht te doen. Dan volgt zij het biddend kind met oog en hart , en rijgt steeds de blanke rozen van het kinderlijk gebed aan het gouden snoer harer moederlijke intenties , om die op te offeren aan haar geliefden Zoon , Jesus.

Dat alles leere u de aandacht bij het gebed , vooral bij het bidden van den Rozenkrans. Indien gij ook de H. Maagd niet ziet , zij toch ziet u van uit den hemel , en volgt uw gebed , zoo gij aandachtig bidt , even als zij dat van Bernadette volgde. Denk hier toch wèl aan , en vergeet nooit , dat de aandacht en ingetogenheid bij het gebed eene der eerste vereischen is om goed te bidden. Mijn God ! wat zouden wij veel verkrijgen , indien wij altijd met aandacht baden ! Om aandachtig te bidden , stel u in 't begin altoos ijverig in Gods tegenwoordigheid. Denk , wat gij gaat doen , en doe het goed.

Oefening. Vijf minuten nadenken , of gij altoos tracht goed te bidden.

Verzuchting. O onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria , verkrijg ons bij uwen Zoon , onzen Zaligmaker Jesus , de onschatbare genade van goed te bidden , opdat Hij ons niet kunne weigeren hetgeen wij Hem vragen. „ *Wees gegroet , o onbevleete Maagd !*” H. Tharasius , De praes. Deip.

Vierde dag.

TWEEDE VERSCHIJNING.

Nadat Bernadette de vijf tientjes van den Rozenkrans gebeden had en de Verschijning verdwenen was, trok zij de kousen uit en ging door de Gave, om bij hare vriendinnen te komen. „Hebt gij niets gezien?” vroeg zij straks op weg huiswaarts. „Neen, was het antwoord; maar hebt *gij* iets gezien?” „Als gij niets gezien hebt, zeide Bernadette, dan heb ik u niets te zeggen.” — Toch had het veel te zeggen, het goede kind, en kon het ook weldra niet meer verzwijgen, toen de kleinen bij haar aanhielden en aandrongen. „Ik heb iets gezien, dat wit gekleed was”, verhaalde zij, — en beschreef nu verder de gansche Verschijning, — „maar ik bid u, zegt er niets van.”

Hoe zouden Maria en Joanna daar niets van zeggen? Weldra wist het moeder Soubirous; weldra ook bestrafte zij de goede Bernadette, om „haar zotte kuren en inbeeldingen”, zoo als zij 't noemde, en verbood haar kortweg, nog naar de grot terug te gaan.

Na twee dagen, Zondag den 14 Februarij, gevoelde zich echter Bernadette op bovennatuurlijke

wijze naar de grot getrokken. Een twintigtal andere kinderen kwamen haar bovendien vragen om te mogen medegaan. Wat nu gedaan, daar moeder Soubirous haar verbod nog niet heeft ingetrokken? Die aanhoudt wint. Men vraagt zoolang tot dat moeder de toestemming geeft, ofschoon op die voorwaarde slechts dat allen bij tijds in de Vespers zullen zijn. Dan vraagt Bernadetta al de meisjes, of ze wel haar Rozenkrans bij zich hebben, en nadat twee harer nog eerst haar Rozenkrans gehaald hebben, leert zij haar: dat zij dien met vurigheid bij de Grot moeten bidden. Nog wordt besloten, wat wijwater mede te nemen, om te beproeven of de Verschijning echt is. Zij halen het uit de kerk, waar zij eerst eenigen tijd gaan bidden, en liggen weldra gezamentlijk voor de grot op de knieën.

„Na eenige oogenblikken, zoo verhaalt Bernadetta verder, wordt de nis der grot verlicht, en staat de Verschijning voor mij, juist zoo als den eersten keer. Ik zeide tot mijne gezellinnen: „Ziet! daar is zij!” Terwijl ik als vervoerd bleef voor deze hemelsche schoonheid, gaf eene der gezellinnen mij de flesch wijwater in de hand. Ik herinnerde mij toen hetgeen wij hadden afgesproken, stond op en de flesch flink schuddende, wierp ik wijwater op de *Vrouwe* die daar voor mij stond in het binnenste der nis, zeggende: „*Komt gij van Gods wege, nader dan!*”

Zij antwoordde mij door een liefelijken glimlach, boog zich tot mij en trad vooruit tot op den

rand der rots. Ik herhaalde : „*Zoo gij van God komt , tred nader bij !*” en ik bemerkte , dat op den naam van GOD , haar gelaat van een nieuwen luister straalde.

„Op het gezigt van zulk eene schoonheid , en majesteit , en bij het zien van dien moederlijken lach die mij aantrok , kon ik niet besluiten , om haar te zeggen (zoo als verder was afgesproken) : Komt gij van den duivel , ga heen.”

„Ik gevoelde mij in de tegenwoordigheid van eene bewoonster des hemels ; ik knielde derhalve op nieuw en ging voort met mijn Rozenkrans te bidden. Zij scheen te luisteren ; want , zelve haar Rozenkrans houdende , liet zij de kralen tusschen de vingers heenglijden , doch zonder een woord te spreken. Nauwelijks had ik mijn gebed geëindigd , of de Verschijning verdween uit mijne oogen.” (1)

De kinderen , die ten minste de gelaatsverandering van Bernadette gezien hadden , gingen hierna met haar naar de Vespers , en verhaalden nog dienzelfden avond alom , wat er had plaats gehad. Er waren , die geloofden , er waren , die niet geloofden. Doch zoo dit werk het werk Gods is , zal het zijn weg vinden.

II. Leer in de eerste plaats van Bernadette zelve de *gehoorzaamheid* , de ijverige *godsvrucht* , de kinderlijke *eenvoudigheid*.

Onderzoek u , of gij ook zoo gehoorzaam aan uwe ouders en oversten zijt , dat Maria u d swege den

(1) M. Fourcade l. c. Bouix p. 26.

zegen Gods kan verwerven. Bernadetta voelt zich naar de Grot op buitengewone wijze getrokken ; en toch wil zij daarheen niet gaan , zonder verlof harer moeder. Heeft bij u niet somtijds het tegengestelde plaats , als gij u tot het ongeoorloofde getrokken voelt en daarbij niet let op het woord en voorbeeld uwer hemelsche Moeder ? Meen niet , dat gij veel , zelfs in het gebed verkrijgen zult , als het zonder of buiten de gehoorzaamheid plaats vindt.

De ware en ijverende godsvrucht leert u het arme kind van Lourdes , als zij zelve met aandacht bidt , en ook anderen tot bidden aanspoort ; leert zij u , als zij eerst de Hoogmis , later de Vespers bijwoont , en alzoo den Dag des Heeren waarlijk heiligt ; leert zij u , als zij zelve Maria zonder ophouden groet , en ook de andere kleinen aanspoort , om hetzelfde te doen. Tracht ook zoo alom een goed voorbeeld te geven , als gij Maria's zegen wilt verkrijgen. Verzuim vooral uwe Zondagspligten niet , als gij veel wilt verwerven.

Dat de kinderlijke eenvoudigheid bij het gebed vooral noodig is , is u bekend. In Bernadetta kunt gij het op nieuw zien. Zij nadert vertrouwelijk tot de hemelsche Verschijning. Zij doet met allen eenvoud wat zij meent meest nuttig te zijn. Zij leert u met vertrouwelijke eenvoudigheid de middelen der H. Kerk te eeren en te gebruiken. Met hoovaardige pralerij behoeft gij Maria niets te vragen.

Doch niet alleen van Bernadetta , ook van Maria kunt gij hier leeren. Bij het uitspreken van den

naam *Gods*, toont zij een bijzonderen eerbied en welgevallen. Het is of zij uw leeren wilde, hoe gij moet aandachtig zijn bij het bidden tot de „Moeder Gods,” en hoe Gods naam nooit dan met bijzonderen eerbied van uwe lippen mag vloeijen.

Maria glimlacht met de eenvoudigheid, als om te toonen, hoe aangenaam haar het eenvoudig hart is, en hoe zij gaarne goedkeurt en aanneemt, wat met eenvoudigheid wordt gedaan en geofferd.

Maria eindelijk laat de kralen van haar Rozenkrans glijden, als om te bewijzen, hoe zij met de biddende medebidt, en al de rozen telt, welke haar door hare kinderen op aarde met vertrouwelyken eerbied worden aangeboden.

Hoevele redenen, om aandachtig, vurig, volhardend te bidden, en u van ganscher harte op de ware godsvrucht toe te leggen.

Oefening. Vernieuw uwe opdracht aan de H. Maagd. Driemaal: *Wees gegroet.*

Verzuchting. O Heilige Moeder Gods, die U zelve als de Onbevleete Ontvangene te Lourdes hebt doen kennen, verwerf ons eene ware godsvrucht en kinderlijke eenvoudigheid. „*Wees gegroet o Onbevleete Lelie.*” (H. Epiphanius, De Laud. Mar. V.)

Vijfde dag.

DERDE VERSCHIJNING.

Donderdag den 18 Februarij , reeds voor het opgaan der zon , na de Mis van half zes in de kerk gehoord te hebben , mogt Bernadetta op nieuw naar de Grot gaan. Mejutvrouw Antoinette Peyret , congreganiste , en Mevrouw Millet vergezelden haar. Meenende , dat het wel eene ziel uit het vagevuur kon zijn , die hier verscheen , zeiden zij tot Bernadetta : „ Vraag aan deze vrouw , wie zij is , en wat zij begeert. Laat het u uitleggen , of nog beter , laat het u opschrijven. ” — Daar de herstelling aan de molen des heeren de Laffitte voltooid , en deswege het kanaal , dat voor de Grot heenloopt , niet meer zoo als vroeger droog was , moest men nu langs een moeilijken weg , door het bosch van Lourdes en vervolgens langs steile paden , naar de grot van Massabiëlla afdalen. Ondanks het haar altoos plagend asthma was Bernadetta eenige minuten vóór hare gezellinnen bij de Grot. Toen dezen daar aankwamen vonden zij het kind reeds gekniëld , de oogen gevestigd op de plaats der Verschijning , en meer naar een engel dan een mensch gelijkend. Hooren wij wederom Bernadetta zelve.

„Vóór mijne gezellinnen bij de Grot aangekomen, wierp ik mij op de knieën en boog diep voor de nis, waarin de Vrouwe mij verschenen was. Nadat ik eenige oogenblikken gebeden had, zag ik de nis verlicht worden, en terstond verscheen mij de Vrouwe voor de derde maal. Zij stond op den rand der rots. Het was dezelfde hemelsche schoonheid, dezelfde glans als in de voorgaande verschijningen. Zij lachte mij toe, en gaf mij een teeken met de hand, dat ik zou naderen. Terwijl ik mij bereidde om te gehoorzamen, kwamen mijne gezellinnen aan; zij zetten zich oogenblikkelijk op de knieën, en ik zeide tot haar: „Zij is daar, zij geeft mij een teeken, dat ik zou naderen.” Zij antwoordden: „Vraag haar of wij kunnen blijven.” Ik bied hare vraag aan, en op het antwoord dat ik verkreeg, zeide ik haar: „Ja, gij kunt blijven.”

Zij knielen naast mij neder, en steken de kaars aan, die zij hebben mede gebragt; 't was de kaars der Congreganisten.

Terwijl ik in volle zielsverrukking, de onuitsprekelijke schoonheid die voor mij is, aanstaar, zeggen mij mijne gezellinnen: „Vraag haar op dit papier te schrijven, wie zij is en waarom zij hier komt. Is het eene ziel uit het Vagevuur, die gebeden of H. Missen vraagt, wij zijn gansch bereid om alles te doen wat zij wenscht voor hare rust.”

Het papier met den inktkoker en de pen nemend, die zij in mijne hand legden, naderde ik tot de Vrouwe, die mij met haar blik aanmoedigde. Maar,

bij elken stap die ik doe , wijkt zij rugwaarts in de nis. Ik verlies haar een oogenblik uit het oog; doch weldra verschijnt zij weêr. Als toen rigtte ik mij op mijne voeten om haar te bereiken , en bood haar het papier , met pen en inkt aan. Mijne gezellinnen traden ook voorwaarts ; maar , op een wenk der Vrouwe , gaf ik haar een teeken om niet vooruit te gaan , en nu knielden zij een weinig ter zijde neder.

Toen volbragt ik mijne boodschap : „Vrouwe , zoo ge mij iets meê te deelen hebt , zoudt gij dan de goedheid willen hebben te schrijven , wie gij zijt en wat gij begeert ?” Zij glimlachte bij mijne vraag en sprak deze woorden : „Hetgeen ik u te zeggen heb , behoef ik niet te schrijven.” Daarna voegde zij er bij : „Wilt ge mij het genoeg doen gedurende *veertien dagen* hier te komen ?” Ik antwoordde : „Ik beloof het U.”

Daarop toonde zij zich voldaan en lachte mij op nieuw toe , en op mijne belofte antwoordde ze mij : „En *ik* , ik beloof u dat ik u zal gelukkig maken , niet in deze wereld , maar in de andere.”

Daarna , zonder Haar , die mij zulke woorden had toegevoegd , uit het oog te verliezen , keerde ik mij om naar mijne gezellinnen en zeide haar wat zij mij gevraagd , en wat ik geantwoord had. En daar ik opmerkte , dat ze mij met de oogen volgend haar blik tevens met welgevallen liet rusten op de Congreganiste , zeide ik tot deze : „Op dit oogenblik ziet zij u aan.”

Zij zeiden toen : „Vraag haar , of zij zonder be-

zwaar zou zien , dat wij u gedurende deze veertien dagen , elken dag herwaarts vergezellen.”

Ik stel hare vraag voor en Zij antwoordt : „Zij kunnen met u terug komen , zij en ook nog anderen. *Ik wensch hier een grooten toeloop te zien.*”

Na deze woorden verdween zij (en wel zoo , gelijk Bernadetta elders verhaalt , dat eerst de vrouw en daarna het licht verdween , terwijl bij het begin der verschijning altoos eerst de lichtkrans en daarna de Vrouwe zichtbaar werd.)

De gelukkigen keeren vervolgens naar Lourdes terug ; en daar het dezen dag marktdag te Lourdes was , ging weldra de mare de gansche streek door , en begon men reeds te denken en te zeggen : Zij , die ons allen uitnoodigt te komen , en alzoo bidt en zóó spreekt , zou zij niet de *Moeder Gods* zijn ?

II. Uit deze Verschijning kunt gij leeren de bijzondere liefde van Maria voor hare kinderen , de *Congreganisten*. Maria vestigt als met voorliefde haren blik op Antoinette Peyret , die congreganiste is , en die van dien tijd af gelukkig leeft van die herinnering. Ook is de eerste kaars , die hier ontstoken wordt voor de onbekende woeste grot , de kaars eener Congreganiste , terwijl de tantes van Bernadette , die haar gestadig mogen vergezellen insgelijks kinderen van Maria in de Congregatie zijn. Leer er uit de Congregatiën der H. Maagd hoog te schatten , en u gelukkig te achten , zoo gij zelf kind van Maria zijt.

Let verder op Maria's wensch , van een *grooten*

toeloop bij deze grot te zien, en herinner u, hoe die in vervulling is gegaan. Weldra komen er honderd, straks duizend, dan tien, tot twintig, ja zestig, ja honderd duizend personen te gelijk bij grot. (Dit laatste in Julij 1876 bij de krooning van het beeld.) (1)

Vereenig u in den geest met die duizenden pelgrims, die allerwege Maria vereeren, en onderzoek u, of gij insgelijks gaarne voor hare altaren of afbeeldingen gaat bidden, om door hare tusschenkomst Gods genaden voor u af te smeeken.

Oefening. Een bezoek aan of een gebed voor eene afbeelding der H. Maagd.

Verzuchting. O Heilige en Onbevleete Maagd en Moeder Gods, Maria, neem mij aan als uw kind en bewaar mij in alle gevaren. Wees gegroet! o Onbevleete Maagd! H. Tharadius, de praes. Deip.

(1) Bouix, p. 33.

Zesde dag.

VIERDE EN VIJFDE VERSCHIJNING.

Het woord van de onbekende Vrouwe : „*ik wensch hier een grooten toeloop te zien*”, begon spoedig bewaarheid te worden, Den 19 Februarij, Vrijdag, bevonden zich meer dan honderd personen op de bevoorregte plaats.

Tegen zonneopgang en na de H. Mis gehoord te hebben kwam Bernadette met hare moeder en eenige gezellinnen insgelijks bij de grot, waarin en waarom zich de honderd toeschouwers schaarden. Zij knielt op de gewone plaats tegenover de ovale opening boven in de rots gemaakt, en houdt haar Rozenkrans in de hand. Weldra vertoont zich de Verheven Vrouwe; Bernadette verandert van gedaante, zij schijnt in een Engel herschapen. Haar oogen zijn standvastig gevestigd op de hemelsche schoonheid die haar verrukt; zij ziet, zonder het nog te weten, de glorievolle onbevleete Maagd. Door een godsdienstig gevoel overmeesterd werpen zich de toeschouwers op de kniën, vouwen de handen en bidden. Zij kunnen niet twijfelen, of Bernadette ziet een hemelsch visioen, zij denken als van zelf: het is de Moeder Gods.

Een uur ongeveer gaat zoo voorbij, eer Bernadette tot haar gewonen toestand terugkeert.

of ik de kaars wilde daarlaten; en daar het uwe kaars was, kon ik het niet doen zonder uwe toestemming."

Reeds hadden eenige personen kaarsen medegebragt.

De H. Maagd toonde aldus, hoe aangenaam haar de duizenden fakkels zijn zouden, die hier weldra te harer eere zouden branden.

II. Bij deze gelegenheid kunt gij 't best daarover nadenken, hoe aangenaam aan Maria, vooral bij het gebed, een of ander klein offer is; vervolgens hoe dit zeer geschikt eene kaars kan zijn, die te harer eer wordt geofferd en ontstoken.

De grooten en geleerden dezer wereld achten dikwcrf zulk een klein offer niet; maar de hemel schat net hoog, en Maria zelve heeft bij deze gelegenheid op nieuw de groote waarde van die kleine gave der eenvoudige harten getoond. Hebt gij ook niet zelf gezien, en misschien soms met tranen bewonderd, hoe gelukkig zich de arme acht, als zij met de weduwe van het Evangelie haar penningske ter eere van Maria mag schenken... Wee u, zoo gij diens waarde niet gevoelt! „Want Ik zeg u, sprak de Heer Jesus, deze arme weduwe heeft meer gegeven dan die allen." (Luc. 21, 3.)

Het is bekend, hoe weldra duizenden, millioenen offers, te Lourdes eerst, en toen ook elders, zijn aangebragt: welk een prachtige Tempel daarbij is opgebouwd, hoeveel andere Grotten zijn gebouwd, wat een schat van genaden reeds daardoor is verkregen.

of ik de kaars wilde daarlaten; en daar het uwe kaars was, kon ik het niet doen zonder uwe toestemming."

Reeds hadden eenige personen kaarsen medegebragt.

De H. Maagd toonde aldus, hoe aangenaam haar de duizenden fakkels zijn zouden, die hier weldra te harer eere zouden branden.

II. Bij deze gelegenheid kunt gij 't best daarover nadenken, hoe aangenaam aan Maria, vooral bij het gebed, een of ander klein offer is; vervolgens hoe dit zeer geschikt eene kaars kan zijn, die te harer eer wordt geofferd en ontstoken.

De grooten en geleerden dezer wereld achten dikwerf zulk een klein offer niet; maar de hemel schat net hoog, en Maria zelve heeft bij deze gelegenheid op nieuw de groote waarde van die kleine gave der eenvoudige harten getoond. Hebt gij ook niet zelf gezien, en misschien soms met tranen bewonderd, hoe gelukkig zich de arme acht, als zij met de weduwe van het Evangelie haar penningke ter eere van Maria mag schenken... Wee u, zoo gij diens waarde niet gevoelt! „Want Ik zeg u, sprak de Heer Jesus, deze arme weduwe heeft meer gegeven dan die allen.” (Luc. 21, 3.)

Het is bekend, hoe weldra duizenden, millioenen offers, te Lourdes eerst, en toen ook elders, zijn aangebragt: welk een prachtige Tempel daarbij is opgebouwd, hoeveel andere Grotten zijn gebouwd, wat een schat van genaden reeds daardoor is verkregen.

Oefen u dus in het brengen van kleine offergaven om de grootste zegeningen van Maria te verwerven.

Is het voor u noodig, dan kunt gij daarbij nog van Bernadette de geschikste wijze van offeren, en zelfs de liefalligheid en de regtvaardigheid leeren. Want wat gij geeft moet het uwe zijn; daardoor alleen kunt gij de gunst van Maria's Hart verwerven. — Misschien is het nuttig te dezer plaatse op te merken, hoe de H. Maagd ook werkelijk de haar als 't ware toevertrouwde schatten bewaard heeft. Niet zelden toch lagen aanmerkelijke sommen in de ruwe grot van Lourdes geheele nachten op den grond, en nooit kwam een booswicht om de hand naar dien heiligen schat uit te steken.

Oefening. Breng een klein offer ter eere der Onbevleete Maagd.

Verzuchting O Heilige en Onbevleete Maagd Maria, versmaad de geringe offers niet, die ik u van ganscher harte breng; en schenk er mij uw hemelschen en moederlijken zegen voor. Wees gegroet, o onbevleete woonplaats Gods! H. Tharadius, De praes. Deip.

Zevende dag.

ZESDE VERSCHIJNING.

Den 21 Februarij, eersten zondag van de Vasten, was de „toeloop” door de H. Maagd gewenscht reeds zóó groot, dat er eenige *duizenden* menschen bij de Grot aanwezig waren.

Het weder was kalm, de hemel helder. Bernadetta verschijnt, nog voor het opgaan der zon, op het pad dat naar de Grot leidt, vergezeld van eenige vriendinnen, met hare moeder en zuster. De menigte laat haar door en knielt straks in stille aanbidding, als ware het in een heiligdom, met het bevoorregt wonderkind voor de Grot. Nauwelijks begint Bernadetta haar gebed, of haar gelaat wordt verheerlijkt. „De Verschijning! de Verschijning!” roepen velen; „de H. Maagd!” fluisteren eenigen; allen bidden en zien toe, en worden, zoo als de andere dagen, door de schoonheid van het engelachtig gelaat der zienster als van zelf overtuigd. Laat ons hooren wat Bernadetta gezien heeft.

„Nauwelijks, zoo verhaalt zij, had de Verschijning zich aan mij vertoond, of haar aanblik deed mij, zoo als de andere keeren, iets hemelsch gevoelen. Ik beschouwde Haar reeds eenige oogenblikken in hare schoonheid en glorie, toen eensklaps de droefheid dat hemelsch gelaat scheen te bewolken.

Haar blik scheen alstoen de geheele aarde te doorloopen ; waarna zij dien, geheel droevig , op mij liet vallen. Getroffen door de innige droefheid, die in hare trekken zichtbaar was, zeide ik tot haar :

„ Wat scheelt U ? Wat moet men doen ? ”

Zij antwoordde mij : „ **BIDDEN VOOR DE ZONDAARS.** ”

Ik nam deel in hare droefheid , en om mij te voegen naar hetgeen zij gezegd had, begon ik inwendig voor de zondaars te bidden.

Eindelijk , als of zij de vrucht der gebeden in de Kerk gedaan , en de zondaars door een opregt berouw met God verzoend had gezien , verscheen ze mij in eene hemelsche kalmte , terwijl de zaligheid der hemellingen op nieuw op haar gelaat te lezen stond. Zij liet een straaltje van vreugde in mijne ziel overstromen. Ik eindigde mijn rozenhoedje , en zij verdween.”

De gelaatstrekken van Bernadette kwamen langzamerhand tot haar gewonen toestand terug. Al die haar van nabij , tijdens het visioen , gezien hadden , getuigen dat zij alsdan een Engelachtig voorkomen had. Dezen dag , meer dan ooit, liep de wondermare als bij tooverslag verder voort, en was alles vol van Lourdes , de Massabiëllarots , en Bernadetta. — De vervolging , zoo zij komen zou , moest nu komen.

II. In deze Verschijning leert ons de H. Maagd duidelijk wat het hoofddoel onzer beschouwing wezen moet : de ijver voor de zaligheid der zielen , het bidden voor de bekeering der zondaars.

Overweeg dus in de eerste plaats, hoe noodzakelijk dit is. God heeft een ieder een gebod nopens zijnen naaste gegeven. En hoevele zondaars zijn er niet, die de gebeden van allen hoogst noodig hebben. Onder de 1400 millioen menschen die op aarde leven, zijn nauwelijks 200 millioen katholieken te tellen; en hoevelen nog zijn Christenen met naam, en in der waarheid ongeloovigen, of afgedwaalden, onverschilligen of zondaars! In China alleen zijn 4 à 500 millioen heidenen; in Africa 100 à 150 millioen, en hoevelen nog elders! Waarlijk, als gij Maria zoo bedroefd ziet en haar Hart wilt vertroosten, — dan moet gij bidden.

En is het ook niet zoet en aangenaam, dat gebed! Zie dan, hoe eene hemelsche vreugde Maria's Hart vervult bij het zien van uw ijverig gebed. Hoor hare stem: „bid voor de zondaars!” Let op haar blik, die van vreugde straalt, als er weer eene ziel voor Jesus Hart gewonnen is. Zie ook, hoe zij gaarne een straaltje van die vreugde in Bernadetta's hart laat afstroomen, dat is: ook uw hart met blijdschap vervullen zal, als gij de belangen van Jesus' Hart bevordert.

Bidden voor de zondaars! Is het niet de vurigste wensch van het goddelijk Hart van Jesus? Is het niet een der eerste redenen, waarom Maria hier verschijnt? Is het niet de zoetste en tevens duurste plicht, die gij jegens allen, jegens sommigen uwer verwanten of kennissen misschien, dagelijks te vervullen hebt?

O ja, het was gewis niet noodig, dat Maria dit op nieuw kwam leeren; doch nu zij het gedaan heeft, moet gij dubbel ijveren, om haren wensch te volbrengen. Bedenk het dus wel: eene ziel gered, is voor eeuwig gelukkig gemaakt. En er zal meer vreugde zijn in den hemel, zegt Jesus, onder de Engelen Gods over eenen zondaar die boetvaardigheid doet dan over 99 die geen boetvaardigheid noodig hebben.

Oefening. De Litanie van O. L. Vrouw van Lourdes.

Verzuchting. O allerzaligste en Onbevleete Moeder Maria, troosteres der bedrukten, en Hulp der Hopeloozen, verhoor mijn gebed, dat ik door U aan Jesus' Hart voor de bekeering aller zondaren aanbied. Wees gegroet! O *offer, onbevleete!* (H. Tharas. de Praes. Deip).

Achtste dag.

DE VERVOLGING.

Nog denzelfden dag (21 Febr.) toen Bernadetta uit de Vespers huiswaarts keerde, zou het kruis, het eerste zegel der werken Gods, op de Verschijningen van Lourdes gedrukt worden. Zie! daar staat plotseling vóór haar een man in *uniform*, legt haar de hand op den schouder en zegt: „In naam der wet, ik arresteer u, volg mij.” — „Waarheen?” — „Naar den Commissaris van politie.”

Het arm kind wordt werkelijk derwaarts gebragt; doch krachtig en met engelachtige bedaardheid legt zij getuigenis voor de waarheid af. Zij verhaalt wat zij gezien heeft. Tracht men haar in hare woorden te vangen. „Ik heb dit gezegd, zegt zij, en dat niet.” Bedreigt men haar met de gevangenis: „Gij kunt mij gevangen zetten, herhaalt zij; maar wat ik gezegd heb, is de waarheid.” — Maar dat was alles niet. Kort daarop, den 26 Februarij daags na het ontspringen der bron, (waarover straks) wordt Bernadette voor het *gerechtshof* gebragt. De geestelijkheid had van het begin af door voorzigtigheid uitgemunt; thans zweeg zij dubbel gaarne, op last van Mgr van Tarbes, (den Bisschop van Lourdes). Het gerecht zou dus handelen, en de zaak onderzoeken. Het verhoor duurde lang en was scherp; Bernadetta

bleef echter kalm en onverschrokken ; er werd niets gevonden, dat naar bedrog zweemde.

Na het gerocht, — komt de *Prefect*. De zamenloop bij de grot , het oprigten van een bidplaats , — dit, meende hij, waren zaken, die hem aangingen. De geneesheeren moeten Bernadetta's gestel en vooral hare hersenen onderzoeken. Maar ook dezen vinden niets , dan gezondheid en verstand. Dan zullen de Grot en de Bron het boeten. Het water wordt onderzocht en verklaard (tegen de waarheid in) een heilzaam mineraal water te zijn , dat de genezingen kan bewerken. De toegang tot de Grot wordt verboden. Al de voorwerpen, die de godsvrucht er herhaaldelijk had bijeengebragt, worden verwijderd (voor de eerste maal den 4^{den} Mei). En toch blijven de pelgrims toestroomen , ten minste aan de overzijde der Gave , van waar zij de Grot kunnen zien en eeren.

Nog niet genoeg. Den 28 Julij 1858 trekt Mgr de Bisschop van Tarbes zich de zaak aan. Een onderzoek zal worden ingesteld. Terstond ontstaat er een krijg , gevoerd door alle onkatholieke bladen der wereld , en loopt de heele hel storm tegen het nieuwe wonder.

Tot den 4^{den} October 1858 , toen een bevel van hooger hand (Napoleon III) er een einde aan maakte, duurde deze vervolging voort. Procureur , regters , magistratspersonen , prefect , minister , doctoren , geleerden , schrijvers , alles had zamengespannen om Bernadetta te doen zwijgen , of haar van leugen te betigten ; alles te vergeefs ; de H. Maagd zegeviert ,

en vertreedt nogmaals met haar onbevleken voet den kop van het serpent.

Er was echter eene andere smart die Bernadetta kwelde, heviger dan al die tegenstand. Haar vader, wel uit vrees voor de vervolging, verbood haar nog naar de Grot te gaan. „Vader antwoordde zij, dat staat niet geheel in mijne magt; ik gevoel soms een onweêrstaanbare kracht, die mij trekt; ik beloof u te doen, al wat ik kan.”

Den 22 Februarij, maandag, zond men haar naar de school. Tegen den middag terugkeerend wordt zij als gedrongen de Grot te gaan bezoeken. Zoodra zij aankomt, knielt zij neder tusschen de menigte, daar reeds aanwezig, en bidt. Maar helaas! de hemelsche Verschijning blijft weg. „Heden heb ik niets gezien,” zegt het opregte kind; en heengaande tot in de ziel bedroefd verhaalt ze dit alles aan haar vader. „Gij zegt, antwoordt deze, dat eene onwederstaanbare kracht u trekt; ik geloof u, mijne dochter, want nooit hebt gij gelogen; ik hef dus mijn verbod op en sta u toe naar de Grot te gaan.”—Bernadette bragt intusschen een droevigen avond door, al zoekende of zij misschien iets gedaan had, wat der Vrouwe, die haar verscheen, onaangenaam kon zijn. En wie zal zeggen, hoe zwaar deze smart op het hart van het onschuldig meisje gewogen heeft.

II. Het kruis is het zegel Gods op zijne werken. Moogt gij dus somtijds, misschien dikwijls, het kruis met Jesus dragen, verblijd u van harte. Maar ach! hoe weinigen begrijpen dit voorregt!

Gezegend zijn, in voorspoed leven, niets van lieggen zwaar of lastig is op aarde dragen, o, dat kan iedereen, en dat wenscht men om strijd waar men ook leve; maar het woord van Jesus begrijpen, door zijn voorbeeld bevestigd: „Wie zijn kruis niet opneemt en mij niet navolgt is mijner niet waardig;” — wie vermag het?

Bedenk toch, hoe dat goddelijk woord niet ijdel mag bevonden worden. Zelfs de geheel Onbevleete is derhalve van de kruisdraging niet uitgezonderd geworden; Jesus zelf heeft het zwaarste kruis gedragen.

Het kruis is derhalve noodzakelijk, zoo gij Jesus leerling wilt zijn. Is het ook aangenaam? Och, niet altijd voor de zwakke natuur. Daarom, zegt de H. Augustinus, heeft Jesus ook niet geboden het kruis te *beminnen*, maar het te *dragen*. Maar voor het hart dat lief heeft, kan en moet het toch ook zijne ware zoetheid hebben.

Het kruis is het zegeteeken uws Meesters. Het kruis is de zekerste weg tot God. Het kruis is de sleutel des hemels. En daar gij toch, in elk geval, het kruis niet ontloopen kunt, wat kan voor u zoeter zijn, dan er een triomfwagen voor uw hart van te maken?

Wordt hiermede bedoeld, dat gij niet moogt bidden, om van uwe kwaal bevrijd te worden? Integendeel. Ook Jesus heeft zoo geboden. Maar zijn laatste woord luidde immer: „*Vader! niet mijn, maar uw wil geschiede!*” Ziedaar uw voorbeeld.

Leer dus van Jesus, van Maria, van alle Heiligen, ook van Bernadette, met alle geduld het u aangeboden kruis te dragen. Zalig, zoo gij het lief krijgt om Jesus wil, en er u heilig meê weet te maken.

Oefening. Het kruisgebed : 5 Onze Vader en 5 Wees gegroet, met uitgerekte armen.

Verzuchting. Verhoor ons, o Onbevleete Maagd, en help ons in onzen nood, maar verwerf ons in de eerste plaats, dat wij geduldig met uwen Jesus ons kruisje dragen. Wees gegroet, *der moeders onbevleete glans!* H. Tharasius, de Praes. Deip.

Negende dag.

ZEVENDE VERSCHIJNING.

Dingsdag, 23 Februarij, voor zonneopgang knielt Bernadetta naar gewoonte voor de Grot, omringd van eene talrijke schare. Weldra heeft de gewone Verschijning plaats en de gezegende Vrouwe spreekt tot het kind met die zoete stem, die de hemelen verrukt. (1)

— „Ik heb u, voor u alleen en u alleen aangaande, een geheim mede te deelen. Beloofst ge mij het nooit te zullen verhalen aan iemand ter wereld?”

— „Ik beloof het u.”

„Zij deelde mij daarop dit geheim mede, terwijl ze mij eene groote liefde betuigde. Vervolgens gaf ze mij dit bevel: „*Gij zult aan de priesters zeggen, dat ik wil, dat men mij hier eene kapel bouwe,*” (2)— waarbij ze mij door de uitdrukking van haar gelaat, door haren blik en haar gebaren, te kennen gaf, dat

(1) Bij deze gelegenheid vindt men alom verhaald, dat de Vrouwe Bernadetta bij haren naam zou genoemd hebben. Dit is het eenige punt, dat Bernadetta ontkend en in Laserre's verhaal verbeterd heeft. Volgens „*Vie de Bernadette*” pag. 267.

(2) Mr H. Laserre (*Bernadette* p. 103) merkt op dat de echte lezing is: *ik wil* dat men, enz. zoodat de H. Maagd eene soort van bevel geeft.

zij hare weldaden en genaden overvloedig op deze plaats wilde uitstorten.

„Na deze woorden, eindigde ik mijn Rozenkrans. Een uur was verlopen sedert het begin van het visioen, toen zij zich aan mijn blikken onttrok.”

Op die wijze was aan Bernadetta eene gewigtige zending opgedragen. Tot wien anders zou zij gaan, als tot den toenmaligen Herder der gemeente, (den Eerw. H. Peyramale), die overigens het kind nooit gezien had en ook nu in deze zaak allervoorzigtigst te werk ging. De goede Pastoor haar ziende, vangt daarom aldus aan :

— Zijt gij niet Bernadetta, de dochter van den molenaar Soubirous ?

— Ja, Mijnheer Pastoor.

— Wat komt gij hier doen ?

— Ik kom van wege de Vrouwe, die mij verschijnt bij de Massabiëllarotsen.

Hier neemt de Pastoor een ernstig gelaat aan en beproeft Bernadetta met flinke en sterk doordringende woorden. Het kind luistert echter altoos nederig en blijft kalm als een engel.

— Kent gij den naam dezer Vrouw ?

— Neen, Mr Pastoor, zij heeft mij dien niet gezegd.

— Velen denken, dat het de H. Maagd is.

— Ik weet niet of zij het is. Maar wat waar is, is dit, dat ze mij dit bevel gegeven heeft : „Gij zult den priesters gaan zeggen, dat ze hier eene kapel moeten bouwen.”

Wat zou de Pastoor doen; hij twijfelde bijna niet meer, maar hij mogt toch wel een bewijs vragen voor de waarheid van Bernadetta's woorden. „Wij zijn, zoo sprak hij dus verder, „wij zijn in den winter; zeg dan, van mijnentwege, aan de Vrouwe die u verschijnt, dat, zoo zij eene kapel wil, zij den wilden rozelaar doe bloeijen, die onder hare voeten is.”

— Ik zal het doen, antwoordde het kind ootmoedig; en Bernadetta hield woord.

II. Dezen dag kunt gij in 't bijzonder uwe aandacht vestigen op Maria's *geheim* en op haar *gebod*.

Waartoe dat geheim? Wie zal het zeggen? Dit mogen wij intusschen wel vermoeden, dat de goede hemelsche Moeder haar bevoorregt kind van den eenen kant wilde vertroosten, van den anderen kant wilde versterken.

Veel zou Bernadetta moeten lijden, veel en van vele zijden nog hebben te verduren. Hoe zou Maria haar bevoorregt kind bij zulke kwellingen kunnen verlaten? Daarom welligt geeft zij haar te kennen, wat voor de aarde, tot den jongsten dag toe, verborgen moet blijven. Daarom geeft zij een inwendigen troost, die alle smarten geheel zal verzoeten.

Doch niet alleen troost, ook kracht heeft Bernadetta noodig; kracht om de eenvoudigheid en de nederigheid te blijven bewaren; kracht om der waarheid getrouw te blijven; kracht om de zaak Gods en de hare, beide, te doen slagen en overwinnen. Wie weet, welk eene kracht juist door zulk

een geheim aan Bernadetta geschonken is? Wie weet wat hemelbalsem er in lag opgesloten, om haar altoos waar 't noodig was te versterken? Leer er nit op Maria te vertrouwen, die oock u, in uwen strijd, niet aan u zelve zal overlaten.

Het *gebod* van Maria is niet minder duidelijk, nog duidelijker zelfs. Zij wil eene kapel; eene kapel op deze aangewezen plaats; eene kapel, door de Priesters, Jesus plaatsbekleeders, op te rigten; eene kapel, waar zij voortaan op bijzondere wijze hare magt en hare goedheid zal toonen.

Deze wensch van Maria leert u op nieuw, hoe vurig zij verlangt hare weldaden te bewijzen. Uw vertrouwen moet er te vaster en te levendiger door worden. Gij weet overigens hoe haar wensch vervuld is geworden. Eene prachtige Basiliëk, allerprachtigst versierd, bekroont thans de wondervolle grot. De grot zelve is in eene bidplaats herschapen. Duizenden, ja honderdduizenden pelgrims gaan bidden op die plaats. En Maria heeft tot nu toe niet opgehouden, hare gunsten en zegeningen overvloedig hier uit te storten, zoo als zij aan Bernadetta beloofd had te zullen doen.

Nu zijt gij alligt een van diegenen, die niet in persoon naar die bevoorregte plek kunnen gaan. Doch wat schaadt dit, zoo gij den goeden wil hebt, en Maria, hetzij voor eene afbeelding der H. Grot, hetzij voor een harer beelden, onder den geliefden titel van *Onbevleete* vereert. Begeef u verder *in den geest* naar Lourdes' grot; herdenk, wat de Moe-

der Gods daar gezegd en gedaan heeft ; smeeek haar, om *die* gunst, als ook om de vereering Haar thans daar bewezen, dat zij insgelijks in 't geheim tot uw harte spreke, uwe dringende bede verhoore, en voortaan u voor altijd onder hare bescherming beware.

Oefening. Eene afbeelding van Lourdes vereeren.
Verzuchting. Ik groet U, o Heilige en Onbevleete Moeder! en ik smeeek U, voor uwe afbeelding neêrgeknielt, zeg ook aan mij, wat Ge begeert, en bewaar mij altijd als uw gehoorzaam kind. Wees gegroet, o *Onbevleete Moeder!* H. Epiph. de Laud. Virg. M.

TWEEDE NOVENE.

VAN DANKZEGGING.

Eerste dag.

ACHTSTE VERSCHIJNING.

Den 24 Februarij, reeds bij 't opgaan der zon, was de grot omringd van eene ontelbare menigte; sommigen wisten welk wonder de Eerw. Heer Peyramale gevraagd had; wat zal geschieden? — Allen zijn overigens getuigen van de gewone geestvervoering der bevoorregte zienster. Zij bidt, aan een Engel gelijk, en een hemelsch licht en eene bovenaardsche schoonheid schitteren op haar gelaat. Wat zij thans zag en deed, verhaalde zij zelve weldra met deze woorden aan den Eerw. Heer Pastoor van Lourdes.

„Ik heb de Verschijning gezien, en ik heb haar gezegd: Mijnheer de Pastoor vraagt U enig bewijs te geven, bij voorbeeld, den wilden rozelaar te laten bloeijen die onder uwe voeten is; omdat mijn woord niet voldoende is aan de priesters, en dat zij zich niet op mij alleen willen verlaten.”

Daarop heeft zij geglimlacht, doch zonder te spreken.

Vervolgens heeft ze mij gezegd, voor de zondaars te bidden, de aarde te kussen voor de bekeering der zondaars, en zij heeft mij bevolen van den oever der Gave op te klimmen tot binnen in de Grot. Ook heeft zij driemaal gezegd: „*Boetvaardigheid! Boetvaardigheid! Boetvaardigheid!*” Ik heb deze woorden herhaald, mij op de kniën slepend tot op de aangewezen plaats. Daar heeft ze mij een tweede geheim geopenbaard, dat mij persoonlijk aangaat, vervolgens is ze verdwenen.”

II. De uitwendige handelingen van Fernadette werden naar gewoonte door de toeschouwers gezien, hare woorden: Boetvaardigheid! Boetvaardigheid! Boetvaardigheid! die zij Maria nasprak, werden duidelijk gehoord. De zin en beteekenis van beide waren geen raadsel voor hen allen. Ook voor ons zijn deze lessen duidelijk.

1° Boetvaardigheid vraagt Maria in de eerste plaats. Het was in de Vasten, toen Maria dit vroeg. En geheel Lourdes toonde aanstonds haren wensch te hebben begrepen. De kerk was gedurig met geloovigen vervuld, de biechtstoelen werden bestormd, geene missie kon krachtiger werken, dan die drie woorden van Maria deden. Daarin zelf lag een nieuw bewijs voor de echtheid der verschijning. Het hemelsch gevolg wees op een hemelschen oorsprong. Opdat het zoo blijve, en ook wij Maria's gunsten genieten, laat ons het bevoorregte Lourdes navolgen, en op Maria's bede *boetvaardigheid* plegen. Gij weet, wat de *inwendige* en *uitwendige*

boetvaardigheid is. Beoefent gij beide? Zoo niet, let op Maria's woorden!

2° *Te bidden voor de zondaars*; en dit doen al boetende, ziedaar het tweede wat Maria voorschrijft. Daarom kust Bernadetta den grond en kruipt zij klimmend op naar het hoogste der grot. (De grot namelijk was toenmaals met aarde gevuld, die wel twee meters hoog was en al glooiende tot aan de Grave neder liep). Leeren ook wij, niet alleen voor ons zelve maar ook voor anderen boete te doen en te bidden. Het gebed des regtvaardigen dringt ten hemel door. En willen wij Jesus en Maria's gunst verwerven, geen zekerder middel, dan ons werk voor de bekeering der zielen, voor welke immers Jesus' Hart doorboord, Maria's Hart met een zwaard van droefheid doorstoken is.

3° De derde les is: de *beproeving*. „Die niet beproefd is, wat weet hij?” Dat moest ook Bernadette, dat moest ook de Eerbiedwaardige Pastoor van Lourdes ondervinden. Er was gevraagd dat de wilde Rozelaar mogt bloeijen. Hij bloeide niet. Maria glimlacht met de begeerte der eenvoudigen, maar weet een krachtiger middel ter opwekking en bevestiging van aller geloof. Wacht tot morgen! Morgen zult gij de glorie des Heeren zien. — Leeren wij, niet op onze eigen wenschen te vertrouwen, noch het geloof van onze kortzigtigheid te laten afhangen. God is magtig genoeg, om op zijne wijze ons geloof te bevestigen.

4° De laatste les is weder die der *vertrouwing*.

Daarom openbaart Maria aan Bernadette een tweede geheim, waardoor zij zelve in het geloof wordt versterkt, en gewis ook voor later tegen hoogmoed en val wordt gewaarschuwd. Dit vooral spore ons aan tot de noodzakelijke erkentelijkheid en standvastige dankbaarheid. Of wij onfeilbaar onze wenschen zullen vervuld zien? Wie weet het? Dit weten we, dat onze Novene nooit zonder vrucht zal geschieden. Danken we reeds vooraf de Onbevleete Moedermaagd, en leeren wij dagelijks vaster op hare goedheid en Moederliefde vertrouwen. Boetvaardigheid, zielenijver, geduld, vertrouwen, — o hoe zalig zult ge zijn, als ge deze vier deugden bezit. Maar in Gods naam blijf niet zoo ligtzinnig. Onderzoek u, wat gij er van hebt, en wat gij nog verkrijgen moet.

Oefning. Een akte van levendig geloof aan de goedheid Gods en de altoos hulpvaardige liefde van Maria.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete Moeder en Maagd Maria, dat ge mij deze Novene ter uwer eere laat houden; ik dank U reeds vooraf voor de gunsten die ik van U verwacht, en voor alles, wat ge mij tot nu toe geschonken hebt. (Wees gegroet, o Onbevleete Reine! (H. Tharadius, de Praes. Deip).

Tweede dag.

NEGENDE VERSCHIJNING.

Donderdag, den 25sten Februarij, was eene onafzienbare menigte van alle zijden des departements toegestroomd, om getuige te zijn van Bernadetta's geestverrukking. Ziehier wat zij later verhaald heeft.

„Nadat zij mij eenigen tijd hare tegenwoordigheid had laten genieten, zeide mij de Vrouwe (de Onbevleete Maagd), mij met nog teederer liefde tot zich trekkend: „Mijne dochter, ik wil u nogmaals voor u alleen, en u alleen aangaande, een laatst geheim ontdekken, dat gij niet meer dan de twee anderen aan iemand ter wereld moogt bekend maken.” — Ik antwoordde: „Ik beloof het u.” Toen zeide ze mij dat derde geheim. Na mij zulk eene groote gunst te hebben verleend, bewaarde zij een oogenblik het stilzwijgen, als om mij het geheim te doen genieten, dat ze mij had medegedeeld.

Daarna, zeide zij: „*En nu, mijne dochter, ga drinken en u wasschen aan de fontein, en van het gras eten dat er neven opschiet.*”

Rondom mij ziende en geene fontein ontwarende, rigtte ik mij, zonder Haar, die tot mij sprak, uit het oog te verliezen, naar de Gave. Met een woord en een wenk hield zij mij tegen, — zeggende:

„Ga niet derwaarts : ik heb niet gezegd aan de Gave te gaan drinken , ga naar de fontein ; die is hier.”

En hare hand uitstreckende , toont ze mij met den vinger in het binnenste der Grot dienzelfden hoek , naar welken zij mij den vorigen morgen bevolen had op de kniën voort te kruipen. Ik haast mij te gehoorzamen en kruip op de kniën voort naar de aangewezen plaats. Ik bespeur geene fontein , maar slechts hier en daar eenige kruiden. Om het bevel , dat ik ontvangen had , uit te voeren , begin ik in den grond te krabben en er eene kleine holte te maken. Eensklaps komen eenige waterdruppelen onder mijne hand opborrelen. De kleine holte loopt vol ; het was overigens slechts water met aarde gemengd. Ik beproef tot drie keeren er van te drinken , maar de walging belet mij. Niettemin, het koste wat het koste, aan het gegeven bevel willende gehoorzamen , doe ik eene nieuwe poging , ik drink van het water, ik wasch mij , en ik eet van het gras, dat mij aangetoond was. Op dat oogenblik liep het water over den rand der kleine holte en begon met eene dunne straal over de helling van den grond weg te loopen.

Ik had zoo al de bevelen , die ik ontving , volbragt. De Onbevleete Maagd toonde zich voldaan , en na mij met goedheid te hebben aangezien , verdween zij.”

II. Het derde *Geheim* door Maria aan Bernadetta toevertrouwd, leert ons Maria's innigen lust en volharding in de vertroosting harer kinderen.

Een enkel woord , door Bernadetta hierbij gevoegd : „dat zij namelijk dit geheim mogt *genieten*”, toont zonneklaar , hoe het iets hemelsch voor Maria's kind bevatte en een onderpand van verdere goddelijke gunsten moet geweest zijn. Zijn wij Maria dankbaar voor de groote weldaden aan dit wonderkind bewezen , en niet minder voor die , welke zij ook ons bewijzen wil.

Dat zij het wil , moet ons onder anderen , de nu geschonken gunst aantoonen. De wilde rozelaar liet Maria niet bloeijen ; dat zouden slechts weinigen hebben kunnen genieten. Maar zij geeft eene *bron* , welke het zinnebeeld aller hemelsche gaven is. Een grooter wonder komt dus in de plaats van een kleiner , een meer voortdurend en van algemeener nut en beteekenis. Welke goedheid !

Wat hier later geschieden zal , wordt eveneens door Maria aangeduid. „*Ga drinken*” zegt zij. — En duizenden , millioenen zullen weldra van het water dezer bron drinken , zoowel om de Onbevleete te eeren , als om hare gunsten en Gods genaden deelachtig te worden. „*Wasch u*” — voegt zij er bij , als om bij voorbaat te wijzen op den gezegenden vijver , waarin weldra zoovele zieken de gezondheid zullen terug krijgen , of althans moed , om onder Maria's bescherming , met Jesus hun kruis te dragen. — *Eet* , zegt zij nog , *van het gras dat daar groeit* , ” — om tevens den weg aan te wijzen van boetvaardigheid , nederige onderwerping en geduld , voor allen , die Jesus' gunst willen erlangen en

Maria's magt willen ondervinden. — Hoeveel is uit dit alles te leeren. Denk vooral aan de al te vaak vergeten deugd van Dankbaarheid. O hoevele genaden Gods en van Maria worden met ondank beloond. Onderzoek U. —

Aanmerking. Aangaande het gras dat daar groeide, het opklimmen in de grot, en het krabben in den grond, dient gij te weten, (als gij soms nu eene afbeelding der grot onder 't oog krijgt), dat men later de tot twee meters hoog steil op-tiggende aarde uit de grot verwijderd heeft; zoodat men thans het wondervolle water, dat vroeger door dien grond moest opklimmen, van eene kleine hoogte uit de rots ziet neder vallen, waarna het zacht murmelend door een kanaal wegvloeit naar de drie kranen der buitenfontein en vervolgens naar den vijver in het kleine gebouw, waarin de zieken zich wasschen.

Oefening. Een akt van de innigste dankbaarheid voor het geschenk van Maria, dat niet alleen aan Bernadetta en Lourdes, maar ook aan u en de wereld geschonken is.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete! voor die wondervolle bron, welke Gij tot heil der menschheid te Lourdes geschonken hebt. Ik dank U, dat Gij die ook aan mij doet kennen, en smEEK U om uwe moederlijke bescherming. Wees gegroet, o reine Bron der menschheid van den Zoon Gods. (H. Methodius).

Derde dag.

LOURDES WONDEREN.

Vrijdag, den 26sten Februarij, is de grot omgeven van vijf à zes duizend personen. De gelukkige Bernadette komt. „De Heilige! de Heilige!” roept de opgetogen menigte. Doch, hoe vurig zij ook bidt, haar gelaat verandert niet, er heeft niets bijzonders plaats; zij staat, na een uur biddens, op en zegt altoos even opregt: „Vandaag heeft de verschijning zich niet vertoond, ik heb niets gezien.” Zoo wilde zeker de goede Moeder Maria vooreerst nog eene andere les geven en vooral de ootmoedigheid aan hare bevoorregte dochter leeren.

Intusschen begint het water der fontein toe te nemen en bereids met een straal van een vinger dikte te stroomen, om straks nog toe te nemen tot hij de dikte van een arm heeft en weldra meer dan 100,000 liters per dag te storten.

Ook begint op dezen dag de reeks van wonderen, welke de waarheid der Verschijningen voor altijd bevestigen zouden. Onder de velen, die reeds de kracht van het wondervol water ondervonden, moet vooral de mijnwerker Lodewijk Bourriette genoemd worden. „De H. Maagd, als zij het is, had hij gezegd, heeft slechts te willen en ik zal genezen zijn.” Hij waschte met een weinig water der fontein zijn

blind oog en hij zag. „ Een wonder ” ! riep de dokter uit, en nog denzelfden avond stroomde geheel Lourdes, (natuurlijk Bourriette en de andere genezenen mede) naar de grot, en zong er, te midden van een schitterend licht van kaarsen, *de Litanie der H. Maagd.*

Zoo was de arme grot in een waar heiligdom herschapen ; Maria nam bezit van haar nieuwen troon in de Pyreneesche bergen ; en het teeken was gegeven voor die schitterende verlichtingen en talloze bijeenkomsten, waarvan deze eenzame plek, na eenige maanden, als de vervolging voorbij was, de gelukkige getuige zoude zijn.

II. De lessen door Maria aan Bernadetta gegeven, zijn natuurlijk ook voor ons allen nuttig. Overdenk dus, hoe zij ditmaal haar bevoorregt kind *de ootmoedigheid* leert. Bernadetta was een der armste boerinetjes van Lourdes, en nu stond zij op het punt een der beroemdste vrouwen dezer eeuw te worden. Wat was haar meer noodig dan de ootmoed ?

Het kind moest overigens ook die waarheid leeren, dat het niet in onze magt is, bovennatuurlijke visioenen te zien, of geheel uitstekende gunsten te erlangen. Daarom blijft Maria weg, en toont zoo ons onvermogen.

Och, mogten wij daaruit leeren, niet te hoog, zelfs in de deugd, te willen vliegen ! Mogten wij eens goed begrijpen, dat de ootmoed de grondslag aller deugden is ! Dien God en Maria, zoo goed als

gij kunt; de genade zal van zelf volgen, en de grootste gunst, naar Gods goedvinden, op zijn tijd komen.

Let verder, in de tweede plaats, op de *wonderen*, die van nu af plaats vinden. Er zijn er, die ook nu nog niet gelooven, en de Verschijningen van Lourdes behooren ook waarlijk niet tot het Evangelie; maar is het niet redelijk, overal Maria te vereeren? En is het niet onredelijk, die vereering juist dáár te weigeren, waar reeds zoovele sprekende, dringende en zonneklaar bewezen wonderen door die vereering verworven zijn? Versterk dus nogmaals in u het geloof, en stoor u aan de dwaze woorden der ongelooovigen niet.

Wat toch hebben zij gedaan? — Vooreerst het water dezer Mariabron doen onderzoeken, om straks, na eerst gelogen te hebben, dat dit water eene natuurlijke geneeskracht bezat, zelven te moeten bekennen, dat het slechts een gewoon, natuurlijk water is.

Vervolgens, na de bewering, dat hier niets anders dan eene natuurlijke bron gevonden wordt, zijn zij door de geschiedenis overtuigd geworden, dat hier nooit iemand eene bron had gekend, en dat het dan wel wonder is dat een arm meisje eene bron uit de rots heeft gekrabbt, welke thans meer dan *honderd duizend liters* water per dag uitstort.

Eindelijk, hebben zij tegen die wonderen geprotesteerd, en die allen aan toeval of bijgeloof willen toeschrijven, en hebben zij weldra allen stom ge-

staan, toen in een afzonderlijk geschrift vele wonderen werden bewezen, en in een ander iedereen werd uitgedaagd om 10,000 francs te verdienen, door slechts van één enkel dier wonderen de valsheid te bewijzen.

Wat zult gij hieruit leeren? De handelwijze des ongeloofs, die durft spotten met God, maar door zijne glorie wordt verpletterd; de onredelijkheid der laauwen, die woorden hebben zonder einde, maar geen enkel bewijs voor hunne dwaze stellingen kunnen leveren; de redelijkheid eindelijk uwer eigene devotie, die door den hemel zoo schitterend wordt beloond.

Oefening. De litanie van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, uit dankbaarheid voor het geschonken middel, dat uwe devotie opwekt en beloont.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete Maagd, voor het gemakkelijk middel dat ge mij geschonken hebt, om mijne devotie te bevorderen, en zoo gij het goedvindt, mij nieuwe gunsten te verleen. Wees gegroet, *Kanaal van Gods genaden!* H. Bern.

Vierde dag.

VAN DE TIENDE TOT DE VIJFTIENDE VERSCHIJNING.

Den 27sten Februarij had de *tiende* Verschijning plaats. Vervolgens toonde zich de schitterende Hemelvrouwe elken dag, den 28sten Februarij en den 1sten, 2^{den}, 3^{den} en 4^{den} Maart, telkens op de gewone wijze. Zij herhaalde ook elken dag het gebod, dat zij den 25sten Februarij gegeven had: „*Ga drinken aan de fontein, wasch u, en eet van het gras dat daar groeit.*”

II. Het verhaal dezer Verschijningen mogt kort zijn, dewijl u de hoofdzaak bekend is; voor de overweging vindt gij des te meer stof, zoo gij wel acht geeft.

En vooreerst wel in het zoo dikwerf *herhalen* derzelfde soort van Verschijning. Wat zal toch de H. Maagd daarmee bedoeld hebben? Was het niet voldoende zich een enkel maal te vertoonen, om Bernadetta alles te leeren wat zij leeren wilde? Voorzeker! Doch wat genoeg was voor Maria's magt, was niet voldoende voor hare liefde. Zij wilde **nogmaal**: en nogmaals wederkeeren, om haar be-

voorregt kind en te troosten en te versterken. En dat alleen? Waarschijnlijk niet; zij wilde bovendien aan vele menschen de gelegenheid geven, om Bernadetta's gedaanteverandering met eigen oogen te zien; zij wilde de ongeloovigsten overtuigen; zij wilde, dat allengs „die groote toeloop”, als onder haar oog beginnen zou, welke zij zelve wenschte dat op deze plaats zou voortduren. Hoe goed is Maria! En hoe zullen wij dankbaar genoeg zijn voor hare liefde!

2de. De gedurige herhaling van hetzelfde gebod kan ons dezelfde waarheid leeren. Moesten wij alles doen wat Maria wenschte, ook zoo zij maar eenmaal dien wensch geuit had, hoezeer moeten wij ons nu niet beijveren dien wensch te vervullen, nu zij zoo dikwijls en zoo dringend dien wensch te kennen geeft. Moeten wij er niet insgelijks uit afleiden, dat er bijzonder veel in dat eenvoudig *drinken*, *waschen* en *eten* ligt opgesloten?

Ga drinken! zegt zij. De wateren nu zijn eene afbeelding van Gods genaden; de eeuwige Bron is Jesus zelf, uit wiens open Hart en zijde wij de wateren des heils moeten putten. Zou niet mede deze waarheid door Maria zijn aangeduid? Men heeft het vermoed; en naar ons inzien, niet ten onregte. De Bron van Lourdes en zijn gezegend water moge dus voor altijd een nieuwen spoorslag aan ons hart geven, om door Maria tot Jesus Hart te gaan, en ons daar zalig te drinken aan de bronnen des levens.

Wasch u! zegt Maria verder; als om bovendien

de zondaars te herinneren, dat zij in deze bronnen zich weder rein moeten wasschen; de regtvaardigen, dat zij zich daarin immer reiner en reiner moeten maken. Het water dient trouwens niet enkel om ons te verzadigen, maar ook om ons te reinigen.

Maar wat zal dan dat *gras eten* beduiden, dat de H. Maagd even dikwijls aan Bernadetta voorschrijft? Den ongeloovige komt dat hard voor. Eenmaal zelfs heeft er een aan het kind durven vragen, of dat niet aan het voedsel der dieren deed denken. „Denkt gij dat ook van u zelve, vroeg Bernadetta, als gij salade eet?” In het gras kan men dus ook zeer goed een beeld der versterving vinden. Het gras beteekent dat allezins. En zonder versterving mist de boetvaardigheid haar voedsel, gelijk de deugd hare kracht.

Kan er niet mede door aangeduid wezen, dat deze plaats een heilige plek zou worden, en zoowel de planten op den grond als het water uit de diepe rotsen, aan die heiligheid zouden deel hebben?

Vinden wij eindelijk ook niet daarin een nieuw bewijs voor Bernadetta's opregtheid, die zelfs dat mededeelt wat zij zelve het moeilijkst begrijpen en voor anderen begrijpelijk maken kon?

Al wederom, hoevele lessen! Leer er uit, met de versterving te beginnen, in Jesus H. Wonden u te reinigen van de zonden, uit Jesus H. Hart de bronnen der zaligheid te drinken.

Leer eindelijk, hoe de H. Maagd het geheim van haar hart en dat van Jesus Hart aan Bernadetta

bekend maakt , om ook ons op te wekken tot het gebed : voor de bekeering der zondaars en de zaligheid der zielen.

Oefening. *Vijf onze Vaders en Wees gegroet*, ter eere van Jesus vijf wonden.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete ! dat gij ons de ware Bron des levens hebt doen kennen, verwerf ons den geest van ijver en versterving , om alle heil bij uwen Jesus te zoeken en te vinden. Wees gegroet, *der volken Onderrigtster !* H. Augustinus.

Vijfde dag.

VIJFTIENDE VERSCHIJNING.

De 4de Maart was de laatste der *veertien dagen*, op welke Bernadetta had moeten beloven de Grot te komen bezoeken. Op dien dag had alzoo de *vijftiende* verschijning plaats. Daar men wist dat het de laatste der veertien dagen was, was een verbazend aantal menschen, meer dan *twintig duizend* personen, van alle kanten naar de Grot zamengestroomd.

De zon was reeds opgegaan toen Bernadetta, vergezeld van hare moeder, en altoos in haar volle eenvoudigheid als de nederigste dochter uit het volk, op het pad verscheen dat naar de Grot leidt en door de steenhouwers gemaakt was. „Daar is de heilige! daar is de bevoorregte dochter der H. Maagd!” roept de menigte; doch het kind slaat niet eens de oogen op, buigt ootmoedig de knieën om te bidden en de geheele schaar, als in een wijd uitgestrekt Heiligdom, knielt met haar neder en bidt.

„Zij verschijnt! de H. Maagd!” fluistert men, en alle harten kloppen van teedere aandoening en blijdschap. Zij zien Maria's tegenwoordigheid naar gewoonte alleen aan het hemelsch licht dat van de Koningin des hemels op Bernadetta afstraalt. —

Doch wat was er meer noodig? — Zien wij wat verder plaats heeft.

De hemelsche *Vrouwe* herhaalt het gebod van te drinken, zich aan de fontein te wasschen en te eten van het gras dat daar groeit. — Zij voegt er echter op nieuw bij: „Ga, mijne dochter, ga zeggen aan de priesters dat ik wil, dat men mij hier een heiligdom bouwe en er *processies* houde.”

Het kind vraagt nogmaals uit gehoorzaamheid aan den Pastoor, den naam der *Vrouwe*; deze echter antwoordt enkel met een bevalligen glimlach. Toen het uur verlopen was, lachte de *Vrouwe* nogmaals Bernadetta toe, en eer zij verdween, wierp zij ook een moederlijken blik op de menigte die haar omringde en zegende hare kinderen.

II. Overweeg dezen dag, in het bijzonder, den wensch van Maria, dat er een *Heiligdom* bij de Grot moge opgerigt worden, en er *processies* mogen komen. Waarom Bernadetta naar de priesters, dat is naar de Kerk van Jesus, verwezen wordt, om dien wensch aan te kondigen, hebt gij vroeger reeds overwogen. Duidelijk is ook daarvan de reden. Moet er eene kapel, een heiligdom op deze plaats komen, dan zijn het de priesters der Kerk, die er voor moeten zorgen. Geen hunner verschijnt nog bij de Grot; geen hunner schijnt zich de zaak aan te trekken. Doch Maria weet, dat eens de ure komen zal, waarop de kerk moet spreken, en dan is het alleen in haar naam, dat de toeloop der menigte naar deze plaats kan worden goedgekeurd. Hoe Bernadetta gehoorzaamt is ook reeds herinnerd.

Denk dus alleen nog over het woord : *processies*. Want ook processies wil Maria hier zien. Gij weet wat daarmede bedoeld wordt. Gij weet ook hoe van oudsher in de H. Kerk zulke plegtige optogten gehouden zijn. Ja zelfs in 't Oude Verbond hadden zij niet zelden plaats. En hoe prachtig waren dan soms die optogten , als duizenden en nogmaals duizenden zamenstroonden naar Jerusalem , later naar Rome of naar andere beroemde plaatsen der Katholieke wereld , later ook in vele steden, om den God der Heiligen te eeren , of den Heilige der Heiligen in zijn Hoogheilig Sacrament te aanbidden.

Zulke optogten zullen ook herwaarts komen. Zij zijn de uiting van het jubelend hart , dat hart moet ook hier jubelen ; ze zijn een teeken van Gods zegepraal , of Maria's glorie , dat teeken mag hier niet ontbreken.

Een van de vele kleine Grooten , die op ons aardrijk tieren , heeft onlangs gezegd : „de pelgrims-togten (en zoo ook de processies) zijn niet meer in onze gewoonten” ; en duizend en millioenen voeten zijn aanstonds opgestaan als om die nieuwe magtspreuk op Frankrijks grond te vertrappen.

Alleen de processies van *mannen* maken die bewerking te schande. Hoe vaak waren er 600, 900, duizend , ja vier , ja tien duizend *mannen* te gelijk voor de Grot nedergeknield. (1) Het aantal der andere meer algemeene optogten is niet te tellen ;

(1) Zie Bouix : Pélerinages des hommes seuls , p. 320.

honderd duizend en meer trekken elk jaar naar Lourdes' Grot. Alle landen zonden hunne pelgrims. Den 2 Junij 1874 kwamen er 500 uit het verre *Amerika*. Den 6 October 1872 werd geheel Frankrijk er vertegenwoordigd door meer dan 30,000 katholieken uit alle departementen, onder meer dan 300 banieren geschaard. Eens op een enkelen dag, (den dag der krooning) waren er 35 Bisschoppen en 120,000 pelgrims. De geheele vallei was als in een tempel herschappen.

Mijn God! welk eene magt, die, om zoo te spreken, de geheele wereld naar Lourdes voert, als om er het geloof te betuigen aan de Dogmaverklaring door Pius IX gedaan, en op Maria's woord te antwoorden met een wederwoord: „Eere zij U, o Onbevlekt Ontvangene!”

Leer er uit de processies en pelgrimstogten hoog te schatten, en, zoo gij kunt, die met een levendig geloof en eerbiedig bij te wonen, of te volgen.

Oefening. Breng een bezoek aan Jesus en Maria's Harten in den Tempel Gods, of in een klein heiligdom van Maria.

Verzuchting. U zij dank, o Onbevleete! dat gij ons ook deze betuiging van ons geloof laat doen, en zoovele duizenden jaarlijks tot U trekt. Ontvang ook uit de verte onzen groet, en verhoor ons van uw hoogen troon in den hemel. Wees gegroet, o *Roos des Paradijzes!* H. Albertus de Groot.

Zesde dag.

ZESTIENDE VERSCHIJNING

(den 25 Maart.)

DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.

De wonderbare genezingen duurden altoos voort. Bernadetta ging nog wel dikwijls naar de Grot, doch er had niets buitengewoons meer plaats. Den 25 Maart, feest van *Maria Booschap*, hoorde zij echter op nieuw de inwendige stem, welke haar immer zoo onwederstaanbaar trok, en begaf zij zich op weg. „Bernadette gaat naar de Grot”, riep men elkander toe; en velen, waaronder de meesten die genezen waren, volgden het kind.

De hemel was helder; de sneeuw, die wonder genoeg juist na den 4^{den} Maart (den laatsten dag der Verschijningen) was beginnen te vallen, was nu gesmolten in het dal, en schitterde nog slechts op de bergen, als om een beeld der *Onbevleete* te geven, die zich heden zou bekend maken. — Ziehier wat Bernadetta verhaalde aangaande deze verschijning, waarbij de geloovigen, naar gewoonte, het verheerlijkt gelaat van het kind bewonderden en met haar baden.

„O Vrouwe! (zoo begon het kind,) wilt gij de goedheid hebben mij te zeggen, wie gij zijt en

welke uw naam is?" — Zij antwoordt echter alleen met een glimlach. Ik dring aan, en herhaal hetzelfde een tweede en een derde maal. Zij zwijgt, maar haar stilzwijgen geeft mij moed; zoodat ik durf vragen voor den *vierden keer*: „O Vrouwe, wilt gij de goedheid hebben mij te zeggen wie gij zijt, en hoe gij heet?"

„De Maagd had de handen zamengevoegd; zij scheidde die nu van een, en liet den rozenkrans, dien zij droeg, op den arm glijden. Daarna opende zij de twee armen en strekte die naar de aarde uit als om het geheel menschelijk geslacht met hare maagdelijke handen te zegenen, vervolgens voegde zij die weer zamen, verhief ze ter hoogte van den boezem, sloeg haren blik ten hemel, en sprak deze woorden: „IK BEN DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.”

Zij bleef mij zoo eenige oogenblikken zichtbaar en onttrok zich toen aan mijn oog.”

Bernadetta verhaalde spoedig dat alles aan den Eerw. Heer Pastoor, die haar nu verklaarde, wat zij nog niet eens begrepen had, wat de Onbevleete Ontvangenis is, en dat het nu zeker de H. Maagd was, die haar verscheen. Straks verhaalde het kind alles verder, en tootste nu, o hoe dikwijls en hoe gelukkig! de houding en de gebaren na van de Koningin des hemels, die haar gezegd had: *Ik ben de Onbevleete Ontvangenis.*

II. Let hierbij vooreerst op de waarde van het heerlijk voorregt, door de H. Maagd zelve aan uwe aandacht voorgesteld.

„Die u verschenen is , en tot u gezegd heeft : Ik ben de Onbevleete Ontvangen is , — zoo sprak de Deken en Pastoor van Lourdes tot het bevoorregt kind , om haar te leeren wat zij nog niet wist , — zij is de Allerheiligste Maagd , de Moeder Gods. Zij heeft zich *de Onbevleete Ontvangen is* genoemd , omdat zij ontvangen is zonder smet der erfzonde , met welke al de Adamskinderen geboren worden. En het is nu een artikel des geloofs , dat zij zonder erfsmet is ontvangen ; want onze H. Vader Paus Pius IX heeft het als dogma (of leerstuk) des geloofs verklaard voor de geheele Katholieke Kerk. Alzoo , mijn kind , moet gij met hart en ziel gelooven , dat Maria de Allerheiligste Moeder Gods zonder zonde ontvangen is.”

„Ik geloof het met hart en ziel , antwoordde hierop Bernadetta ; en nu weet ik dan dat het de H. Maagd is , die mij is verschenen.”

Wie zal de blijdschap beschrijven , die Bernadetta van dit oogenblik af zalig maakte ? Volgen wij ten minste haar na in het levendig geloof , en het bewonderen van dit uitstekend en onvergelykelyk voorregt.

„Van daar toch , om met Z. H. Pius IX te spreken (in zijne *Bulla Ineffabilis*) is dat even verheven als eenparig gevoelen der Kerkvaders gekomen , dat deze glorierijke Maagd , voor welke Hij , die magtig is , groote dingen gedaan heeft , heeft uitgeschitterd door een overvloed van hemelsche gaven , door zulk eene volheid van genaden , en door zulk

eene onschuld , dat zij geweest is als een onuitsprekelijk wonder van God , ja meer , als het toppunt van alle wonderen , en de waardige Moeder Gods ; en dat zij , zoo dicht tot God naderend , als aan een schepsel gegeven kan worden , geheel verheven is boven allen lof, zoowel der menschen als der hemelsche geesten.”

Kunt gij Maria niet genoeg loven en prijzen, tracht haar des te vuriger te vereeren en te beminnen.

Wat verder de plaats en den tijd aangaat , waarop Maria haar uitstekend voorregt verkondigt , let vooral op het volgende.

't Is het feest van *Maria Boodschap* , een der schoonste van Maria's feesten , de dag , waarop zij eenmaal het eeuwig Woord in haar maagdelijken schoot ontving ; de schoonste dag door de wereld ooit aanschouwd , de dag van de Menschwording Gods.

De *plaats* is eene tot nu toe onbekende plek , verborgen in de Pyrenesche bergen , gelijk eenmaal Maria's woning in het eenzaam Nazareth.

De *tijd* is zoo gekozen , (in 1858) , dat nu juist het plegtig woord van Pius IX (uit 1854) over de geheele wereld gehoord en geloofd is : „ *Maria is onbevlekt ontvangen.*” Vroeger kon Maria niet goed komen , langer wilde zij niet wachten. Waarom niet vroeger ? Omdat Z. H. de Paus het onfeilbaar leeraarsambt in de H. Kerk bezit , en het alzo hem toekwam als geloofsartikel te verklaren , wat de

H. Kerk als zoodanig van den Heer Jesus heeft ontvangen. Niemand anders, zelfs niet Maria in *bijzondere* verschijningen, maar de Paus is onze leeraar.

Waarom niet later? Omdat nu juist de wereld vol was van gejuich wegens 's Pausen verklaring; omdat geheel het christen volk geheel gereed was om deze nieuwe gunst te ontvangen; omdat Maria, als 't ware, niet wachten kon, met de betuiging, hoe ook zij in den hemel medejuichte wegens de eer haar in Jesus' Kerk bewezen.

Nog eens dan: beschouw en bewonder! Door den mond van een arm meisje, dat niet eens begrijpt wat zij hoort, bevestigt Maria 's Pausen verklaring, en door tallooze wonderen drukt zij als 't ware het zegel op de Bulle: *Onuitsprekelijk (Ineffabilis)*, wier inhoud van nu af de geheele Kerk doet juichen.

Oefening. Een akte van geloof, vooral ook aan het geheim der Onbevleete Ontvangenis van Maria.

Verzuchting. Eeuwige dank, zij U, o Onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria, voor de groote gunst, ons te Lourdes bewezen, door de bevestiging van ons geloof, waarvoor wij willen leven en sterven. Wees gegroet, o *Rooze zonder doornen!* H. Gertrudis, en anderen.

Zevende dag.

ZEVENTIENDE VERSCHIJNING.

EEN NIEUW WONDER.

Den 5^{den} April, Paaschmaandag (1), voelde Bernadette zich op nieuw door de haar gewone onwederstaanbare kracht naar de Grot getrokken. *Tienduizend* geloovigen waren er insgelijks door hun geloof en godsvrucht heeagevoerd, zonder te weten, dat Bernadette er komen of iets ongewoons zou plaats hebben. De H. Maagd wilde echter haar werk de kroon opzetten, door zich nogmaals in tegenwoordigheid eener groote menigte aan Bernadetta te vertoonen. Den 18 Februarij had zij gezegd: „Wilt ge mij de dienst bewijzen, hier veertien dagen te komen? Ik wensch hier een grooten toeloop te zien.” Bernadetta had gehoorzaamd, de toeloop kwam, en de H. Maagd was getrouw. Thans echter wil zij nogmaals, voor den 17^{den} keer, aan haar bevoorregt kind verschijnen; het is

(1) Het Journal de Lourdes van 26 April 1879 en de *Annales* du 30 Avril, zijn tegen dezen datum opgekomen, en hebben *Woensdag* in de Paaschweek in de plaats gesteld. M. H. Lasserre in „Het leven van Bernadette” (p. 412) beroept zich echter op het Mandement van den Bisschop en de traditie. Misschien wordt dit punt later verduidelijkt.

de 15de en laatste maal, dat zij het doen zal in tegenwoordigheid der menigte.

Bernadetta verschijnt weder naar gewoonte in hare eenvoudige boerenkleeding, op de oevers der Gave. De tien duizend getuigen knielen met haar neder; de glans en als de weerkaatsing van het hemelsch licht straalt weder op haar aanschijn af. Ditmaal echter schijnt die glans nog grooter dan te voren; meer dan ooit gelijk het kind op een Engel; een luide kreet stijgt uit de menigte op: „Zij is in vervoering, de Allerheiligste Maagd verschijnt haar!”

Dan, iets nieuws, en wel een zeer vreemd verschijnsel heeft dezen dag plaats. De kaars, door Bernadetta gedragen, is zeer groot, en zij houdt die slechts aan het einde tusschen de vingers harer half gevouwen handen. Bij het zien der H. Maagd verheft zij de handen omhoog, en laat die zonder het te merken, op de brandende kaars rusten. De vlam speelt nu tusschen de vingers door, schiet boven uit en wordt door den wind heen en weer bewogen. 150 personen kunnen dicht genoeg bij haar komen om het verschijnsel van nabij te zien. Het duurt een kwartier uurs. Bernadetta blijft onbewegelijk, en ontvangt hoegenaamd geen letsel. Allengs komt het bericht in aller ooren, en de gansche menigte roept in vervoering uit: „Mirakel! Mirakel!”

Eindelijk loopt er eene ligte rilling over het lichaam der zienster, en Bernadetta keert tot haar gewonen toestand terug.

Voegen wij hier, om de tijdsorde te volgen, de herinnering bij, dat Bernadetta kort daarna, den 3 Junij, feest van het H. Sacrament, werd toegelaten tot de eerste H. Communie, in de kapel van het hospitaal te Lourdes.

II. Deze Verschijning kan ons leeren, hoe de H. Maagd onuitputtelijk in goedheid is. Haar werk scheen voltooid, zij had geheel aan de getrouwheid van Bernadetta door hare getrouwheid beantwoord. Ook had zij al haar wenschen uitgesproken en haar naam doen kennen. Des niettemin wil zij nog eenmaal aan de bevoorregte verschijnen, als om haar op nieuw tegen de toen nog altoos woedende vervolging te versterken. Niemand kon toenmaals nog vermoeden, dat Maria eenmaal, 21 jaren later, in dezelfde Paaschweek (volgens sommigen op denzelfden dag der week) de groote belofte zou vervullen, die zij aan Bernadetta gedaan had: „Ik zal u gelukkig maken, niet in deze wereld, maar in de andere.” Want op Woensdag, den 16 April, in de Paaschweek des jaars 1879, ging Bernadetta naar die andere wereld over.

Leer er uit Maria's liefde, Maria's getrouwheid, en zorg zelf van uwen kant aan Haar getrouw te zijn. Onderzoek u, of gij het tot nu toe geweest zijt, in uwe gebeden, uwe voornemens, uwe goede werken?

En wat zullen wij nu zeggen van het nieuwe wonder, dat op dezen dag plaats vond? Bewijst het niet eenmaal te meer, op geheimzinnige wijze, de

moederlijke zorg van Maria voor hare kinderen? Toen iemand na de Verschijning, om de waarheid te onderzoeken, maar even de kaars aan Bernadetta's hand hield, riep zij terstond als verschrikt uit: „Maar Mijnheer, gij brandt mij.” Doch zoolang zij met Maria sprak, had zij niet het minste van de door haar vingers vlammeende kaars gevoeld. Zoo kreeg men tevens als in een beeld te zien, hoe de Onbevleete haar uitverkoren dochter te midden der vlammen aller driften en gevaren ongedeerd zou bewaren; zal zij het ons minder doen, als wij onder hare bescherming onze toevlugt nemen?

Eindelijk de H. Communie, Jesus in het H. Sacrament, die zich weldra aan Bernadetta schenkt, is het niet het grootste loon, dat Bernadetta verwachten mogt? Is het niet tevens de oude en altoos nieuwe les: door Maria tot Jesus? Kunnen wij iets beters zoeken, dan ook op die wijze tot Jesus door Maria te komen?

Geef dan acht, o christelijke ziel, en leer den schat waarden, dien gij, door eene ware devotie tot Maria, vinden kunt en vinden zult. „Niemand komt tot den Vader, dan door mij,” zegt Jesus; niemand kan tot Jesus, tenzij door Maria komen. Kies dezen weg, en gij zijt veilig, gij zult onfeilbaar aanlanden in Jesus' Hart, dat het Paradijs voor uw hart zal zijn.

Oefening. Offer eene kaars of ander klein offer ter eere van Maria.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete, dat gij

nooit ophoudt de bewijzen uwer goedheid te toonen.
Nooit wil ik meer wankelen in mijn vertrouwen op
U. Wees gegroet, *o wonder boven alle wonderen be-
wonderenswaardig!* H. Sophronius, de Ann. Deip.

Achtste dag.

18de EN LAATSTE VERSCHIJNING.

Wij hebben tot nu toe slechts weinig van de immer voortdurende vervolging, weinig van de altoos wederkeerende wonderen verhaald. De strijd tusschen den goeden God en de kwade menschen duurde echter nog voort, toen eindelijk, op den 16 Julij, de 18de en laatste Verschijning der Onbevleete Maagd aan Bernadetta plaats had.

De Grot was op last van hooger hand geplunderd, de toegang tot de bron verboden. Bernadetta kon dus, zoowel als de anderen, voor ditmaal slechts naderen tot op zekeren afstand van de Grot, en wel op den regter oever der Gave, die nog vrij was. Den 16^{den} Julij dan gevoelde zij op nieuw den buitengewonen aandrang om de grot te gaan bezoeken. Haar jongere tante bood zich aan, om met haar mede te gaan; twee personen van Lourdes, die de vurige begeerte hadden te kennen gegeven om Bernadetta eens te vergezellen, werden gewaarschuwd, en zoo vertrokken deze vier te zamen naar de Grot. Het was reeds acht uur in den avond, zoodat de schemering was ingevallen en Bernadetta door de menigte niet herkend werd. Zij knielden overigens op eene eenzame plaats tegenover de

Grot neder, en begonnen daar het Rozenhoedje te bidden. Weldra verschijnt de Moeder Gods aan Bernadetta; het meisje geraakt in verrukking en haar gelaat wordt verheerlijkt, een feit, dat de drie gezellinnen, maar ook zij alleen, op haar gemak kunnen aanschouwen.

Een nieuw soort van wonder kwam er thans bij. De Gave, die tusschen de Grot en Bernadetta vloeide, scheen voor de zienster niet meer te bestaan. Zij zag enkel de gezegende Rots, die haar even nabij scheen als voorheen, en in de nis de Onbevleete Maagd, die haar minzaam toelachte, om alzo al het verledene als nog eens te bevestigen. De H. Maagd sprak echter geen woord. Ten slotte boog zij het hoofd naar het kind, als om haar een zalig „tot weerzien” toe te wenken, en verdween, thans voor goed, om nu aan de zaken den loop te laten, dien de goddelijke Voorzienigheid zou regelen.

II. Het eerste, wat hier valt op te merken, is de *dag*: De 16de Julij toch is het feest van Maria van den *Karmel*. Er komt bij, dat de H. Maagd als 't ware de rivier overkomt, om zich in de nabijheid van Bernadette te bevinden. Zoo heiligde zij den grond, zegt een der beschrijvers van Lourdes' wonderen, waarop weldra de geestelijke Dochters der H. Teresia, de zusters Carmelitessen, haar klooster zouden oprigten. Thans prijkt het daar, zoowel als het klooster der dochters van den H. Benedictus, en het weeshuis der Liefde-Zusters van

Nevers, bij welke laatsten ook Bernadetta zich heeft aangesloten, als een sprekend getuigenis van den zegen door Maria beloofd en van de dankbaarheid harer kinderen. Vereenig U in den geest met die onschuldige harten, welke onophoudelijk Maria loven, op de plaats zelve, waar Bernadetta bad, toen zij voor het laatst bij de Massabiëlla-rotsen de glorie der Onbevleete zag.

Eindelijk kunt gij nogmaals de nimmer eindigende goedheid van Maria overwegen, die nogmaals en op de liefelijkste wijze aan haar uitverkoren kind verschijnt en van haar afscheid neemt.

Wèl spreekt zij niet meer met woorden, maar des te krachtiger door haar zoeten lach en haar moederlijk afscheid. Wèl heeft zij niets nieuws aan Bernadetta mede te deelen; maar des te sterker drukt zij het zegel op al het verkondigde, en vooral op dat woord, (dat ook wij allen nooit genoeg kunnen overwegen) „ik zal u gelukkig maken; doch, niet in deze wereld, maar in de toekomstige.”

Och! als ook wij ons innig overtuigd hielden van die belofte onzer hemelsche Moeder aan al hare opregte kinderen gedaan! Och, als wij nooit vergaten, dat er eene betere wereld is dan deze kortstondige, waar het eenig en altoosdurend geluk ons wacht!

Kinderen van Maria! laat ons deze les onzer Onbevleete Koningin en Moeder toch nimmer vergeten! Zie! er zijn zaliger bergen als die der

Pyreneën. Er is een heiliger Bron dan die van Lourdes. Er zijn meer bevoorregte rotsen dan die van Massabiëlla. Het is in Sion, het hemelsch Sion, waar Maria woont. Wat schaadt ons een oogenblik lijden, zoo wij daar voor eeuwig God genieten? Wat hindert eene vergankelijke smart, als gij daardoor een eeuwige blijdschap verdient! Moed dus, o allen die lijdt! Het hart naar den hemel verheven! Dáár wacht ons onze Moeder en onze Koning! En ook nu reeds lagchen zij ons toe, en bereiden de kroon voor onzen strijd!

Oefening. De Akten van Geloof, Hoop, Liefde en Berouw, om ons geheel aan Jesus en Maria te schenken.

Verzuchting. Ik dank U, o Onbevleete! dat Gij ons ook deze gunst verleend hebt, van ons vertrouwen steeds krachtiger op te wekken. Ik groet U, in den hoogen hemel, en ik smEEK U, om de liefde van uwen Jesus, laat ook op ons uwe barmhartige oogen vallen, en toon ons Jesus, na deze ballingschap in het cord der vergelding en eeuwige vreugde. Amen. Wees gegroet, *verhevenste der Maagden!*
H. Ildephonsus.

Negende dag.

DE LAATSTE GEBEURTENISSEN.

Wat er verder met Lourdes en zijne bevoorregte Grot heeft plaats gehad, willen wij thans in weinige woorden voor u zamenvatten.

Mgr de Bisschop van Tarbes en Lourdes begint het kerkelijk onderzoek nopens de Verschijning den 28 Julij 1858.

Den 4 October van hetzelfde jaar ontvangt de prefect een orde van hooger hand (van Napoleon III) om de afgesloten Grot weêr te openen voor het geloovige volk.

Den 18 Januarij 1862 publiceert Mgr. van Tarbes (Bertrand-Sévère-Laurence) het herderlijk Mandement, waarbij hij zijn goedkeurend oordeel over de Verschijningen uitspreekt.

In 't midden van October diens jaars begint men de Kerk (nu Basiliek) regt achter en boven de Grot te bouwen, op zulk eene wijze, dat de Grot zelve in haar geheel en vrij blijft. Nu ook maakt een kunstenaar een beeld volgens de beschrijving en de onnavolgbare houding door Bernadetta hem aangewezen, volgens de Verschijning, die zij gezien heeft.

Den 4 April 1864 neemt Mgr. de Bisschop plegtig bezit van de H. Grot en zegent het beeld van de

H. Maagd. 400 priesters en 50 à 60 duizend Katholicken zijn bij die plegtigheid tegenwoordig.

Den 21 Mei 1866, 2de Pinksterdag, wordt de onderaardsche kerk (of crypte) voor het publiek geopend.

Den 3 Julij 1876 wordt het beeld der Onbevleete Maagd in naam van Z. H. Pius IX plegtig gekroond, en de Basiliek ingewijd. 35 Aartsbisschoppen en Bisschoppen, en 120,000 geloovigen waren de gelukkige getuigen.

De „toeloop” door de H. Maagd gewild houdt altoos aan, de processies komen zonder einde, van alle zijden aan, de Basiliek prijkt heerlijk boven de Grot, wonderen op wonderen bevestigen de waarheid der eerste feiten.

En Bernadetta? Nog 8 jaren bleef zij te Lourdes om getuigenis af te leggen voor hetgeen zij gezien en gehoord had. In 1856 trad zij in het kleoster der Liefdezusters van Nevers. Daar leefde zij en leed zij veel, zeer veel, doch steeds onder Maria's bescherming, en ook daar stierf zij, gewis om nu door Maria volgens hare belofte te worden gelukkig gemaakt, niet in deze maar in de andere wereld. Haar dood had plaats den 16 April 1879.

De wonderen gaan intusschen voort, het water der gezegende bron wordt naar alle landen der wereld vervoerd, en ook in alle landen der wereld heeft men reeds Heilgdommen opgericht, welke de Grot van Lourdes voorstellen, om insgelijks aan de armen gelegenheid te geven, zoo niet Lourdes zelve,

gelijk millioenen rijken, 'dan toch' eene levendige afbeelding van Lourdes Grot, te bezoeken en te vereeren.

II. Om u niet te veel stof ter overweging te geven, vestigen wij vooral uwe aandacht op Bernadetta. Zij muntte uit, zegt Z. D. H. de Bisschop van Nevers (Mgr Lelong) in zijne lijkrede: (1) door hare *zuiverheid*, hare *ootmoedigheid*, en haar *geduld* bij het martelaarschap van het gedurig lijden. 't Is hier niet mogelijk dit verder door voorbeelden te bewijzen; doch het getuigenis van die haar kenden zij ons genoeg, gelijk die deugden zelve meer dan voldoende zijn, om ons stof tot navolging te geven.

Slechts een enkel woord nopens het laatste. Bernadetta was gedurig aan het ziekbed gekluisterd. Hare kinderlijke, levendige natuur deed haar daarvan de volle zwaarte gevoelen. En toch bleef zij geduldig. Onthoud die les, o al te ligt morrende ziel! en volg ze na.

Wij hebben gezegd, dat zij leed onder Maria's bescherming. Zie hier een bewijs.

Bernadetta's Moeder werd door den Heer opgeroepen den 8 December 1866, op het feest zelf der Onbevleete Ontvangenis, en wel ten drie ure, terwijl men in de kapel der Crypte voor de eerste maal de Vespers der Onbevleete zong.

Haar Vader Soubirous stierf den 4 Maart, den

(1) Te vinden bij H. Laserre, *Bernadetta* enz. p. 417.

verjaardag van de laatste der eerst beloofde Verschijningen op de 14 dagen.

De tijding van Pastoor-Pyramale's dood ontving Bernadetta als den derden slag Gods, op den 8 September, feest van Maria's Geboorte 1877.

Eindelijk Bernadetta zelf werd door Maria opgeroepen op een *Woensdag*, dag aan den H. Joseph gewijd, van wien zij nog onlangs te voren, den 19 Maart, de genade van een goeden dood had gevraagd. (1) Het was de Woensdag in de Paaschweek (1879), de dag, waarop de Kerk de H. Mis begint met de woorden: „Komt, gezegenden mijns Vaders, en neemt bezit van het Koninkrijk, dat voor u bestemd is van het begin der wereld.” Het was *drie ure*, de ure, waarop Jesus zelt den geest heeft gegeven. Het was onder het bidden van haar geliefd: *Wees gegroet*; het was eindelijk na gezegd te hebben: „ik heb dorst,” en na het hoofd ootmoedig te hebben gebogen, dat Bernadetta insliep om te ontwaken in een beter leven. Op **ZATERDAG**, Maria's dag, werd eindelijk Bernadetta begraven.

Zoo leefde en stierf dit kind waarlijk onder Maria's bescherming, en leert ons kennen, dat ook onze hoop niet beschaamd zal worden. Zoudt gij nog vreezen? Volg Bernadetta na en alle vrees is ijdel. Bernadette heeft uitgemunt door hare reinheid en ootmoed; „daarom, zegt Mgr. Lelong heeft haar de H. Maagd

(1) Zoo als boven gezegd is, had, volgens *sommigen*, op dien dag in de Paaschweek het wonder plaats, waarbij Bernadetta's hand door de daaronder brandende kaars niet werd gedeerd.

het geheim van haar hart en van het hart van Jesus bekend gemaakt. Ook zij had hare gebreken; maar zij was eene martelares, met Jesus aan zijn H. Kruis gehecht." Nog eens dus, volg haar geduld, haren ootmoed, hare zuiverheid; en gij insgelijks zult het ondervinden: „*dat een kind van Maria nooit verloren gaat.*”

Aangaande de tallooze grotten, welke die van Lourdes voorstellen, willen wij slechts opmerken, dat zij gevonden worden (zonder overdrijving) in alle landen der wereld, van China af tot Amerika en verder. De grot in 's Pausen paleis verdient nog eene bijzondere vermelding. In België is die van Oostacker de beroemdste; in ons land die van Maaszigt op den Sint-Pietersberg eene der eersten en meest bekenden. (1) Er zijn echter nog vele anderen en er worden er nog gedurig opgericht ter eere der Onbevleete. Wat belet u zelfs eene kleine afbeelding in uwe woning te hebben en insgelijks daarvoor, als of gij te Lourdes waart, met vertrouwen te bidden? In elk geval, roep Maria aan, ga door haar tot Jesus, en van uw heil zijt gij verzekerd.

Oefening. Een bezoek bij eene Lourdes-grot ter eere van Maria.

Verzuchting. Eeuwige dank zij U, o Onbevleete, voor al uwe goedheid en liefde. Op U hoop ik, op

(1) Zie Maandrozen 1875, p. 332, 527; 1878, p. 115, en verder, 1879 over de Lourdes-Grotten van Maaszigt en Monster.

U vertrouw ik, aan U offer ik al wat ik heb en ben opdat het gezegend worde door het H. Hart van Jesus! Amen. Wees gegroet, o *allerreinste Lelie!* H. Sabbas.

Gebed bij wijze van Litanie;

dat men dagelijks onder de Novene kan bidden.

Heer, ontferm U onzer!

Christus, ontferm U onzer!

Heer, Ontferm U onzer!

Christus, hoor ons!

Christus, verhoor ons!

God, Hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.

God, H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, Moeder Gods, bid voor ons.

Onbevleete Maagd, die ons den Goddelijken Verlosser geschonken hebt. Bid voor ons.

Onbevleete Maagd

wondervol werktuig der hemelsche barmhartigheid,
die te Lourdes verschenen zijt,
die eene eenzame grot hebt verkozen, om ons te leeren de wereld te vlugten,
die omgeven waart van een schitterend licht, om ons de hemelsche glorie te openbaren,
die zoo uitblonkt door schoonheid, om ons de schoonheid der ziel boven alles te leeren schatten,
gekleed met een schitterend blank gewaad, om ons te herinneren, dat wij onze zielen zuiver van alle zonden moeten bewaren,

Bid voor ons.

Onbevleete Maagd, die een hemelsblauwen gordel droegt, om ons te leeren, hoe de heilige zuiverheid en elke christelijke deugd den moed en de kracht vordert, welke de Hemel geeft,

die U vertoond hebt met een langen witten sluijer, om ons te herinneren, dat de zedigheit de beschermster der deugd is, die uwen blik op den hemel gevestigd hieldt, om tot uwe kinderen te zeggen, dat zij de gedachte van de zalige eeuwigheit niet uit den geest mogen verliezen,

lieden den Rozenkrans droegt, om ons aan te bevelen dien godvruchtig te bidden en diens geheimen gedurig te overwegen, wier ongeschoeide voeten op de rots in de doornen stonden, om ons aan te moedigen met vertrouwen in dit tranendal voort te gaan,

die aan een arm kind verschenen zijt, ten einde uwe voorliefde voor de kleinen en geringen dezer aarde te toonen,

die door hare tusschenkomst de bron hebt doen vloeijen, om ons te leeren, hoe wij allen wonderen van deugd kunnen verrijgen,

die ons zoo overvloedig dit heilzaam water gegeven hebt, om de grootheid uwer magt en de teederheid uwer moederlijke bezorgdheid uit te drukken,

Onbevleete Moeder

Bid voor ons.

Onze Lieve Vrouw van Lourdes, die de zondaren
bekeert,

O. L. Vrouw van Lourdes	die den ijver der regtvaardigen opwekt, die de dooden weder opwekt, die den blinden het gezigt wedergeeft, die de dooven doet hooren, die den stommen de spraak hergeeft, die de lammen doet gaan, die den zieken de gezondheid terugschent, die de bedrukten vertroost, die bij alle noodwendigheden ter hulp komt, die dagelijks meer en meer wordt aangeroepen, die onophoudelijk een tal van pelgrims tot U trekt,	} Bid voor ons.
-------------------------	---	-----------------

Voor onze H. Moeder de Kerk, Voor onzen H. Vader, den Paus, Voor ons dierbaar vaderland, Voor al de kwalen die ons dreigen, Voor al onze aanverwanten, Voor al onze vrienden en vijanden, Voor al de afgedwaalden en ongeloovigen.	} Roepen wij U aan, O. L. Vrouw van Lourdes.
--	---

v. Bid voor ons, Onze Lieve Vrouw van Lourdes,
r. Opdat wij waardig mogen zijn verhoord te worden. (1)

(1) Deze Lit. is getrokken uit *Neuvaines à N. D. de Lourdes* par G Aleyoni. Nog andere werken zijn: "Ecriu de N. D. de Lourdes, par Casabianca; Les enseignements de N. D. de Lourdes, par M. l'abbé Ginestet; Elévations de N. de L. par Achille Vidal."

G E B E D.

(1. Novene voor een zieke.)

H. Maria, Onbevleete Maagd, Koningin der Martelaren en Behoud der Kranken, bid met ons bij Jesus, uwen goddelijken Zoon, voor de genezing van den ons dierbaren zieke, opdat hij, door uwe voorbede geholpen, Onzen Heer en God, met gezondheid van ziel en ligchaam, in de H. Kerk moge dienen. Amen.

(2. Novene voor eene bekeering.)

H. Maria, Moeder Gods, en Onbevleete Maagd, die, even als Uw Goddelijke Zoon, niet wilt, dat de zondaar sterve, maar dat hij zich bekeere en leve; hoor ons gebed, dat wij opdragen voor de opregte bekeering van de ons dierbare ziel, en verkrijg haar de genade, het Goddelijk Hart van onzen Heer en Verlosser voortaan niet meer te bedroeven, maar te vertroosten. Amen.

(3. Novene voor eene bijzondere aangelegenheid.)

H. Maria, Moeder Gods en altijd Onbevleete Maagd, gedenk uwer goedheid en der liefde van Jesus Christus, om voor ons tusschenbeide te komen bij zijn Goddelijk Hart, en de bede voor de zaak (N. N.) die wij met aandrang afbidden, met een gunstigen uitslag te bekroonen. Amen.

KROONTJE

TER EERE DER

Onbevleete Ontvangenis der H. Maagd Maria.

In den Naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes. Amen.

Men bidt : Gezegend zij de H. en Onbevleete Ontvangenis der Allerzaligste Maagd Maria. *Daarna* : „Een Onze Vader, viermaal het Wees Gegroet en eens : Glorie zij den Vader.

Ditzelfde herhaalt men tot driemaal toe.

Voor hen, die dit Kroontje dagelijks met rouwmoedig hart en godvruchtig bidden : telken male 300 dagen aflat : eens in de maand *Volle aflat*. Gewone voorwaarden : H. Biecht en Communie.
(Racc. p. 183) Pius IX, 22 Junij 1855.

SCHIETGEBEDEN.

1. In uwe Ontvangenis, o Maagd Maria, waart gij onbevleet; bid voor ons den Vader, wiens Zoon Jesus, van den H. Geest ontvangen, gij gebaad hebt.
(100 dagen Aflat. Pius VI. 21 Nov. 1793.)
2. Gezegend zij de Heilige Onbevleete Ontvangenis der Allerzaligste Maagd Maria.
(100 dagen Aflat. Pius VI. 21 Nov. 1793.)

3. O Maria, die zonder vlek in de wereld zijt gekomen, och! verkrijg mij van God, dat ik er zonder zonde uitgaan moge.

(100 dagen, eens per dag. Pius IX, 27 Maart 1863.) (Racc l. c.)

4. Gezegend zij de heilige, Onbevleete en allerzui-
verste Ontvangenis der H. Maagd Maria, Moe-
der van God.

(300 dagen aflaat. Leo XIII. 10 Sept. 1878.)

